

DS I-48132+

JANUAR AVE MARIA 1949

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOČHEVAR, o.f.m.

Printed by:

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

JANUAR, 1949

LETNIK 41

Stran

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Sv. Mdefonz, nadškof - P. Alojzij, o.f.m.	3
Na pot v novo leto - Franc Ribič	5
Lilija iz raja - P. Kazimir, o.f.m.	6
Mučeništvo in ljudsko mnenje - Erik Kovačič	9
O pogrebu verne matere - Anton Grdina	12
Pot k Bogu - P. Kazimir, o.f.m.	14
Križem kraljestva sveta - P. Martin, o.f.m.	18
S križem in sidrom - Poslovenil p. Bernard, o.f.m.	20
Apostol Indijancev - M. Elizabeta	22
Lemontski odmevi - Samostanski firbec	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

TRIDESET dolgih let je Jezus preživel v tihem, domačem življenju. Medtem je že umrl njegov krušni oče, sv. Jožef. Zdaj pa s tridesetim letom napoči zanj čas, da nastopi pred ljudmi kot obljubljeni Odrešenik. Prav te starosti je bil tudi egiptovski Jožef, ko je od Faraona dobil častno ime "odrešenik sveta" in postal njegov zet in sovladar. "Trideset let je bil David star, ko je začel kraljevati." Ta doba je torej popolna moška doba. Človeška narava takrat dozori iz se pokaže v vsej svoji sveži moči. Sv. Tomaž akvinski govori o skrivnostnem pomenu števila 30, ki je sestavljeno iz treh desetih. Desetica pomeni izpolnjevanje desetih božjih zapovedi; trojka pa vero v sv. Trojico; oboje skupaj torej popolnost krščanskega življenja.

Evangelij molči o tem, kako se je poslovil božji Sin od svoje ljubljene Matere. Pot, ki jo je nastopil, je bila zelo resna. Vodila je v trpljenje in v sramotno smrt. Najprej pa ga je peljalak reki Jordanu, kamor so že drugi romali, da jih tam krsti sveti puščavnik Janez Krstnik.

Janez ni doslej poznal Jezusa. Le to mu je bilo od Boga razodeto, da je Mesija oni, na katerem bo videl sv. Duha. V puščavi se prvič sreča z Jezusom. Njegovo bistro, duhovno oko brž spozna v Jezusu moč sv. Duha. A silno se zavzame, ko stopi predenj Jezus s prošnjo, da naj ga krsti. Na vso moč se mu brani. Jezus mu pa reče, da se spodobi izpolniti vso pravico, in šele nato zvrši Janez na njim obred svojega krsta.

Sv. Ambrož pravi: "Pravica je to, da prej sam začneš, kar veliš, naj drugi store, in da druge opominjaš s svojim zgledom." Jezus je torej hotel s svojim krstom dajati dober zgled. Imel je pa še druge pomenljive vzroke. S svojim krstom je posvetil vodo, da je postala primerno sredstvo za sv. krst novega zakona. Zopet piše sv. Ambrož: "Gospod se je dal krstiti, ne da bi očistil samega sebe, marveč da bi očistil vodo. Tako naj bi voda, omita s Kristusovim telesom, ki ni poznalo greha, imela pravico do krsta." Hotel se je Jezus tudi s svojim krstom pridružiti grešnikom, da je namreč v vseh stvareh postal njim enak, razen v grehu.

Modri pri Jezusu

Ljubitelji
Marijini

SV. ILDEFONZ, NADŠKOF

Praznik 23. jan.

V. Ildefonz je bil sin plemenitih staršev. Rodil se je leta 607. v španskem mestu Toledo. Dva svetnika sta ga vzgajala. V zgodnji mladosti je ga poučeval njegov ujec Evgenij, pozneje sveti Izidor, nadškof sevilski, najsvetlejša luč katoliške cerkve na Španskem.

Ko je Ildefonz odrastel, je šel po zgledu svojega strica Evgenija v samostan. Drug za drugim sta zasedla oba prestol toletanskih nadškofov. Po smrti svetega Evgenija je imenoval kralj za nadškofa v Toledo Ildefonza, ki je bil takrat benediktinski opat. Vladal je toletansko nadškofijo od decembra 657. do 23. januarja 667.

Sveti Ildefonz je bil posebno goreč častilec preblažene Device Marije. Njegovo pobožnost do nebeske Matere sta nesmrtno proslavila dva slavna španska umetnika, Murillo in Calderon. Kako nežno jo je ljubil, kako otroško vanjo zaupal, kako apostolsko je bil vnet za njeno čast, je razodel zlasti v svojem spisu: „Knjiža o devištvu svete Marije zoper tri nevernike.“ Zoper krivoverca Joviniana in Helvidija pa zoper nekega Juda je v silno vznesenih besedah za govarjal deviško čast božje Matere.

Po njegovi smrti sta dve legendi nastale, ki označujeta naklonjenost božje Matere napram svetega Ildefonza. Prva pripoveduje, kako je sveta Leokadija ustala iz groba, ko je sveti

Ildefonz molil pri njem, in se je v imenu preblažene Device Marije zahvalila, ker je branil njenodevištvo.

Druža legenda pripoveduje, kako se je Marija sama prikazala, sedeč na škofovskem sedežu, kjer je on navadno ljudstvo učil in blagoslovil. Bilo je v noči pred praznikom Marijinega vnebozetja. S svojo duhovščino je šel v cerkev, na vse zgovoraj, da bi daroval sveto mašo. Ko pa prvi spremljevalci pridejo do cerkvenih vrat in jih odpro, oplaši jih velika svetloba, ki je vso cerkev razsvetljevala. Ustrašili so se in nazaj zbežali. Pobožni škof pa, ki je s sv. Pavlom lahko rekel: „Nič nimam na vesti,“ gre naprej po prečudni svetlobi do kapele Matere božje.

Ko povzdigne svoje oči, zagleda v koru in po cerkvi polno čistih devic, ki so prepevale pesmi, kakor jih le v nebesih peti znajo. Ko pa ponižno pogleda nebesko kraljico, sliši jo, da mu tako govori: „Ljubljeni Ildefonz, dobri in zvesti služabnik, le tako spolnuj svoje dolžnosti. V znamenje moje vdanosti pa sprejmi iz mojih rok plačilo, katero ti iz zakladov svojega Sina prinesem. Vzemi oblačilo, katero je moj božji Sin blagoslovil, to te bo z milostjo napolnilo. Nosi ga pri daritvi svete maše o mojih največjih praznikih, ker si se, kot zvesti in modri služabnik, vedno name oziral. In ker je moje slavljenje iz tvojih ust v srca tvoje črede sešlo, zato hočem, da že tukaj spoznajo, da si mi dopadljiv, in zato

naj te vidiijo oblečenega s tem dragim oblačilom, katerega ti tu podam. Enkrat boš imel delež veličastva in zveličanje izvoljenih vsa večnost."

Po teh besedah je Marija zginila z usem svojim spremstvuom. V slavnem zakladu toletanske cerkve morda še zdaj kažejo mašni plašč, s katerim je takrat preblazena Devica obdarila zagovornika njenega vednega devištva. Plašč je prečudno lepo tkan iz bele tvarine.

Resnico te priģodbe je potrdil papež Gregor XIII., ko je v spomin prihoda Matere božje toletanski cerkvi

privolil posebne duhovne molitve na dan, ko vesoljna Cerkev obhaja ģod svetega Ildefonza, t.j. dne 23. jan.

V zadnjem poglavju svojeģa spisa je pa sv. Ildefonz napisal iskreno molitvico:

„In zdaj prihajam k Tebi, edina Devica in božja Mati. Pred Te padem, Ti edino svetišče včlovečeneģa mojeģa Boģa. Pred Teboj se ponižujem, Ti edina Mati Gospoda mojeģa. Tebe prosim, Ti edina dekla Sina svojeģa, da mi zadobiš, da bodo moja ģrešna dela izbrisana; da me veliš očistiti hudobije mojih del; da storiš, da bom ljubil

slavo Tvojeģa devištva; da mi razodeneš množino sladkosti Tvojeģa Sina; da mi daš, da bom oznanjeval in branil čisto vero Tvojeģa Sina.

„Podeli mi tudi to, da se bom klanjal Tvojem Gospodu in Tebi; njemu kot mojemu Stvarniku, Tebi kot porodnici mojeģa Stvarnika; njemu kot Gospodu vojnih trum, Tebi kot dekli Gospoda useh; njemu kot Boģu, Tebi kot Materi božji; njemu kot mojemu Odrešeniku, Tebi kot srednici mojeģa odrešenja.

„Kar je namreč storil za moje zveličanje, to je resnično pripravil v Tebi. Da je meni postal Odrešenik, je bil Tvoj Sin. Da je postal cena moje odkupnine, se je včlovečil iz Tvojeģa telesa. Da je ozdravil moje rane, je dal raniti telo, ki ģa je imel iz Tvojeģa telesa. Da bi premaģal mojo smrt, je sprejel od Tvojeģa umr-

Sveti Ildefonz prejema mašni plašč iz rok prebl. Device Marije.
Slikal španjski umetnik Murillo.

ljivega telesa umrljivo telo. Da bi izbrisal moje grehe, je bilo brez greha telo, ki ga je od Tebe dobil.

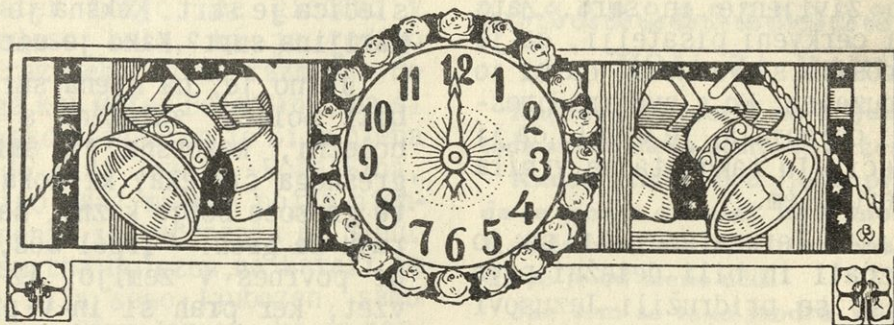
„Človeško naravo, v kateri je šel pred menoj v svoje kraljestvo in jo povzdignil v slavi nad angele, na prestol na desnici Očetovi, je ponižan sprejel resnično iz Tvojeega telesa. Zato sem jaz Tvoj služabnik, ker je Tvoj Sin moj Gospod. Zato si Ti moja Gospa, ker si dekla mojega Gospoda. Zato sem jaz služabnik dekle mojega Gospoda, ker si Ti, moja Gospa, postala mati Tvojeega Gospoda. Zato sem jaz postal Tvoj služabnik, ker si Ti postala Mati mojega Stvarnika.

„Prosim Te, o sveta Devica, da bom imel Jezusa od onega Duha, od katerega

si Ti rodila Jezusa. Po onem Duhu naj sprejme moja duša, po katerem je spočelo Tvoje delo istega Jezusa. Oni Duh naj da meni spoznati Jezusa, ki je Tebi dal, da si spoznala, imela in rodila Jezusa. V onem Duhu naj ponižen uzvišeno govorim o Jezusu, v katerem Ti priznavaš, da si dekla Gospodova, želeč, da se Ti zgodi po besedi angelovi.

„V onem Duhu naj ljubim Jezusa, v katerem ga Ti moliš, kot svojega Gospoda, gledaš kot svojega Sina. Tako resnično naj se bojim tega Jezusa, kakor resnično je bil on, čeprav Bog, pokoren svojim staršem.“

- P. Alojzij, o. f. m.

NA POT V NOVO LETO

Staro je leto vzelo slovo,
 novo in mlado k nam je prišlo.
 Veselo! Veselo! Veliko sreče!
 Prijatelj prijatelju vošči goreče.

Če smo v starem kaj zamudili,
 bomo pa v novem več pridobili.
 Vsako nedeljo v cerkev pojdemo,
 zvesto po božji besedi živimo!

Jezus predobri, naj Tvoje trpljenje
 vodi in lajša nam naše življenje!
 Š Tvojim vstajenjem podeli krepost
 na spoved nas spomni, na našo dolžnost.

Prišel v deželo prekrasni bo maj,
 polje cvetelo bo, travnik in gaj;
 takrat k Mariji bomo hiteli,
 lepe ji pesmice šmarnične peli.

Za toplim poletjem bo jesen prišla,
 cvetoči mladosti tud' konec zada
 starost, ki bliža se s hitrim korakom
 enako kot revnim, svetskim prvakom.

Ko boš ti, zenin, nevesto si zbral,
 roko ko njej za vedno boš dal,
 glej! ne poroči se samo civilno,
 ker je pri Bogu cerkveno pravilno.

Ne vzemi te vrste si samo v zabavo!
 V poduk za življenje naj bodo ti pravo!
 Če leto za letom tako boš ravnal,
 boš lahko pri Bogu račun svoj dajal.

Franc Ribič

LILIJAJA IZ RAJA

30. MARIJINA SMRT

EDAJ in zakaj se je Marija vrnila iz Efeza v Jeruzalem, ne vemo. Toliko vemo z gotovostjo, da je umrla v Jeruzalemu.

Sklepamo pa lahko, kolikor je bila starejša, toliko bolj ji je srce koprnelo po mestu, na katero jo je vezalo toliko sladkih, dasi trpečih spominov na Sinovo življenje in smrt. Zato vedo mnogi cerkveni pisatelji, da je več let prosila sv. Janeza, da bi jo vzel v Jeruzalem. Ko s svojimi prošnjami le ni odjenjala, je videl, da ji mora ustreči. In tako sta se vrnila nazaj v Jeruzalem.

Verniki v Jeruzalemu, ki so jo osebno poznali in bili deležni prva leta, ko so se pridružili Jezusovi družini, njenih dobrot in ljubeznivosti, so jo zelo pogrešali. Zato je vrjetno, da so tudi ti pošiljali v Efez pogosto prošnje, da bi se Mati ljubljene Gospoda Jezusa vrnila med nje nazaj, da bi bili zopet deležni njene ljubezni in tolažbe. Zato je bilo samo naravno, da so se njenega prihoda srčno razveselili, ko so jo nekega dne naenkrat zagledali zopet med seboj.

Vendar tudi Marija je bila človek. Sledovi njenega prestanega trpljenja na njenem telesu so se z leti vedno bolj poznali. Slabela je. Kolikor bolj pa je slabelo njeno telo, toliko večje in močnejše je pa postajalo njeno koprnenje po združenju s Sinom Jezusom v nebesih.

Koliko je bila Marija stara, ko je umrla, ne vemo. Nekateri pisatelji

Marijinega življenja trdijo, da ve ustno izročilo povedati, da je bila stara dva in sedemdeset let. Drugi trdijo, da je bila veliko mlajša, ko je umrla. Vendar na splošno se jemlje 72. leto kot najbolj gotova starost njene smrti. Sicer je pa to malenkost in nima pomena, da bi se o tem razpravljalo. Glavno je, kako je umrla?

Da, kako je umrla tista, ki je bila brez madeža izvirnega greha spočeta, katera ni nosila na sebi prekletstva Adamovega, katerega najstrašnejša posledica je smrt. Kakšna je bila torej Marijina smrt? Kako je umrla?

Jasno je, da njena smrt ni mogla biti boleča, združena s trpljenjem boleznin, kakoršna je smrt vsakega grešnega človeka, ki mora iti skozi te grozote božje kazni, napovedane v raju za greh: "Trpel boš, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si vzet, ker prah si in v prah se boš povrnel!"

Tudi je bilo Marijino telo prvo svetišče božje na zemlji, prvi tabernakelj na svetu za Boga Sina, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta. Iz njene krvi je vzel sam Bog svojo presveto Rešnjo Kri. Iz njenega telesa je vzel naše presveto Rešnje Telo, ki ni umrlo, ki ni strohnelo v zemlji, ki je vstalo od smrti poduhovljeno, povečano in kot tako šlo z Bogom Sinom v nebesa za vekomaj.

Če bi bilo Marijino telo v tako tesni in ozki zvezi s Telesom "Sinu človekovega" in "Sinu božjega," Boga samega, kako si moremo misliti smrt telesa njegove matere? Težko je to povedati, še težje razložiti. Sv. Janez Damaščan piše o Marijini smrti: "Danes je šla k svojemu počitku sveta

in živa 'Skrinja zaveze,' ki je v svojem naročju spočela svojega Stvarnika. Bila je svetišče, ki ni bilo zgrajeno z rokami. V njej je bilo vničeno božje prekletstvo. Vanjo je bilo vsajeno drevo življenja. Danes je bila prestavljena v nebeške vrtove tista, ki je bila na zemlji živo nebo. ... Kako naj torej smrt vniči telo, ki je rodilo Boga samega? Kako naj strohni telo, ki je nosilo življenje?"

Da, kako naj torej razložimo iz našega človeškega gledanja smrt Marijino? Kako naj vemo, kako je umrla "Lilija iz raja," ki ni izrastla iz zemlje, ki je bila iz raja? Da, nemo-goče je, opisati Marijino smrt.

Po človesko sojeno, če gledamo v Mariji Mater božjo, če gledamo v njenem telesu telo, ki je rodilo Boga, če razumemo njeno razmerje do Boga samega kot Mater Boga Sina, pa si mislimo, kako neizmerna je bila njena ljubezen do Sina Jezusa, Boga Sina, potem dobimo vsaj majhen pojem njenega hrepenenja in koprnenja po Sinu. Marijina smrtna bolezen, na kateri je umrla, je bila samo ljubezen, samo hrepenenje po Sinu Jezusu, ki je narasčalo iz leta v leto, da je slednjič narastlo tako močno, da staro, oslabiljeno telo ni več tega preneslo, temveč počasi tako oslabelo, da se ga je njena duša sprostila in odletela v naročje božjega sina v nebesa. Torej ni bila to smrt, kakoršno poznamo mi, temveč samo sproščanje duše od telesnih vezi in je duša v neizmernem hrepenenju odhitela v nebesa. Morda bi rekli prav, če pravimo, da je Marijino telo kar sladko in mirno zaspalo v blaženi nebeški sreči v združenje Matere s Sinom Bogom.

Da je to naše sklepanje pravilno, kažejo jasno dogodki po njeni smrti.

Ustno izročilo namreč ve povedati, da so se po nekoliko letih vsi apostoli vrnili s svojih apostolskih po-

tovanj v Jeruzalem, deloma da se odpočijejo, deloma, da se posvetujejo o vodstvu svete cerkve, deloma pa tudi, da bi preživeli nekoliko srečnih trenutkov z Materjo svojega ljubljenelega Gospoda. Prav tedaj je pa bilo, ko je Marija umrla.

Za Marijo je žalovala cela cerkev v Jeruzalemu in potem tudi po drugih krajih, kjerkoli so že bili verniki. Zlasti hudo je zadela apostole. Pokopali so jo v Jeruzalemu.

Ustno izročilo pa pripoveduje, da se je samo apostol Tomaž iz Indije zapoznil in se vrnil šele tretji dan po njenem pokopu. Zelo je bil žalosten radi tega. Vendar pa je hotel na vsaki način še enkrat videti obraz Matere Gospodove. Pregovoril je apostole, da

HOJA ZA MARIJO

Kajpada se moraš med ljudi prikazati, toda skrbi, da se dostojno kažeš med njimi.

Kadar prideš med ljudi, prizadevaj si, da se modro obnašaš, kajti modro vedenje ti je čednost vseskozi potrebna. Glej torej, da se je od mene učiš.

Jaz sem se tako modro obnašala med ljudmi, da se je sleherni spodbujal nad menoj.

so pristali na to, da se grob odpre zanj. Večja množica vernikov iz Jeruzalema in bližine se je zbral ob njenem grobu za to priliko.

Vsi so se bali, da je telo že začelo trohneti in torej prizor ne bo prijeten. Vendar odločna zahteva sv. Tomaža je bila in izpolniti so mu jo hoteli. Toda koliko začudenje vseh, ko odvale nagrobno skalo. Grob je bil - prazen! Samo tančica, v katero so po židovski šegi pokovanja zavili mrtvo truplo, je ležalo v grobu. Mesto neprijetnega vonja mrliške trohnobe se je iz odprtega groba razširil daleč na okrog nerazumljivo prijeten vonj kot vonj najlepših duhtečih cvetic.

Dolge so ostali apostoli pri Marijinem praznem grobu zatopljeni v globoko molitev in so občudovali čudež, katerega so priča. Vsi so bili namreč takoj popolnoma prepričani, Bog ni mogel pustiti, da bi strohnelo telo Matere Boga samega in ga je zato vzel

Prav tedaj se je začel pa tudi praznik Marijinega vnebozetja, Veliki Šmaren, ko so dan, ko so odprli grob, vsako leto uvedli kot praznik. Bil je to prvi Marijin praznik na svetu.

Da je Bog res vzel Marijo z dušo in telesom v nebesa, si razlagamo lahko

v nebesa prav kakor je tudi njen Sin, Bog Sin, odšel v svoje kraljestvo nazaj v nebesa s svojim človeškim telesom, poduhovljenim in povečanim. Od apostolov in prvih vernikov, ki so bili priča tega čudeža, se je potem po vsem svetu razširila odločna vera, da je bila Marija tudi s telesom vzeta v nebesa.

tudi iz naloge, katero ji je umirajoči Bog Sin izročil s križa, namreč, da bo Mati vsega krščanskega sveta in celega človeštva. Tudi srce tiste, ki naj v svoji materinski ljubezni briše solze iz oči trpečih otrok Eve, ki naj bo "Pomoč kristjanov," "Marija pomagaj," "Pribežališče grešnikov," "Zdravje bolnikov," "Tolažnica žal-

nih," naj cel človeški rod ve, da ni strohnelo, temveč živi sedaj v nebesih poleg človeškega Srca Jezusovega, da ji bo lažje zaupal, z večjim zaupanjem se k nji zatekal in tam iskal varstva in pomoči. "Posrednica" in "delivka" naj bo vseh milosti iz božjega Jezusovega Srca s človeškim srcem, ki pozna bolečino, trpljenje iz lastne skušnje. Marijino materino srce ni strohnelo, temveč živi še danes. Kolika tolažba to tudi za nas grešnike!

Zanimivo je, da se prav v naših dneh pripravlja sv. Cerkev, da bo sklicala vesoljni cerkveni zbor, kjer naj se ves ta dogodek preišče strogo

in natančno, in če bo zbor našel, da je to od Boga razodeta resnica naše svete vere, bo sv. oče kot poglavar cerkve razglasil njeno vnebozetje tudi s telesom slovesno za versko resnico.

Vendar pa veruje v to resnico ves krščanski svet prav od tistega dne v Jeruzalemu, ko so njen grob odprli in ga našli praznega, če tudi jo sveta Cerkev še ni razglasila za versko resnico. Če jo bo pa razglasila, ne bo to za nas nič novega, vsi to verujemo že danes, se veselimo te resnice, ki nam vzbuja v naših srcih toliko ljubezen do Marije, pa še več toliko zaupanje, s katerim hitimo pod njeno varstvo v svojih nadlogah in težavah.

MUČENIŠTVO IN LJUDSKO MNENJE

Erik Kovačič

dobi mučenistva se ljudje pogosto vprašujejo, kako to, da ima ljudsko mnenje, ali vsaj del ljudskega mnenja, prav slabo mnenje o mučencih. Tudi v Ljubljani med vojno, ko so padali mučenci celo po ulicah, smo na eni strani doživeli, da so ljudje začeli moliti rožni venec na mestu, kjer je padel mučenec, začeli močiti robce v svežo kri na cesti, na drugi strani pa je del javnega mnenja prav iste mučence psoval kot izdajalce in proslavljal morilce kot junake.

Javno mnenje tudi Kristusove smrti ni razumelo

Sicer je popolnoma razumljivo, da del javnega mnenja ne razume pomena mučenistva ali gleda celo v mučencih izdajalce ali zločince. "Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej ko vas (Jan. 15:18-19)," je naš Gospod Jezus Kristus povedal že svojim učencem in bil tudi sam obsojen na sramotno

smrt na križu kot nasprotnik ljudstva. Vemo tudi, česa so ga dolžili in to njega, ki je kot Sin božji za nas nedolžen trpel na križu. Delu javnega mnenja je bil bogokletnik, ker je dejal, da lahko tempelj znova postavi. Nekaterim je bil slepar, ker se je izdajal za Mesijo. Drugim je bil izdajalec naroda, ker je učil: "Dajte cesarju, kar je cesarjevega!" in rimski cesar je bil tedaj okupator judovskega naroda. Del ljudstva bi bil rad videl, da bi se bil boril proti rimskemu okupatorju, nekateri pa zopet, da bi kolaboriral z Rimljani. Pismouki in farizeji so se bali, da jim bo vzel ugled pri ljudstvu. Nekateri Judje so ga zopet imeli za skrunilca sobote in za človeka, ki je prijazen s pogani in s pripadniki nečiste rase, s Samarijani.

Kristusova smrt na križu je bila tudi za tiste, ki so hodili za njim in verovali, da je on Mesija, največji poraz. Saj so celo apostoli težko razumeli, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta. Sanje Judov,

da bo Mesija ustanovil veliko judovsko posvetno kraljestvo, so se žalostno razblinile v množice, ki so na cvetno nedeljo vzklikale "Hosana," so na veliki četrtek zahtevale od Poncija Pilata njegovo smrt.

Tako je moral Kristus umreti kot sovražnik ljudstva v družbi dveh razbojnikov in predstavnik rimske okupatorske oblasti je dal napisati na križ, češ da je bil obsojen na smrt Jezus Nazarečan, kralj Judov.

Ob Kristusovi smrti je bilo javno mnenje njemu skrajno sovražno, oni učenci pa, ki so ostali zvesti, so bili potrti in obupani.

Preganjanje krščanstva v očeh javnega mnenja

Ako je svet tako sovražil našega Učenika, je razumljivo, da sovraži tudi njegovo mistično telo - sv. Cerkev. V vseh časih je bila Cerkev preganjana, zdaj v tej, zdaj v oni deželi in takoj v prvih stoletjih je doživela eno najhujših preganjanj v zgodovini. Prav tako, kot je umrl Kristus po mnenju zaslepljenega ljudstva kot sovražnik naroda, so bili kristjani v vseh dobah preganjani kot izdajalci, protidržavni elementi, kot izvržki človeštva, in so jim celo pripisovali zločine.

Preganjanci se vedno boje očitka, da preganjajo krščanstvo, ampak hočejo kristjane smatrati za ljudi, ki so vredni obsodbe. In kakor je bil Kristus sam križan v družbi razbojnikov, tudi kristjane obsojajo in ubijajo v družbi nevrednih ljudi, ki jim po pravici očitajo krivdo, da bi se bolj preslepili javno mnenje o krivdi kristjanov. Vsa zgodovina preganjanja kristjanov kaže podobne znake in

tudi v naših dneh jih najdemo v naši stari domovini.

Proti državi, proti cesarju v starem Rimu

Rimska svetovna država starega veka je po svojem totalitarnem sistemu morala priti v nasprotje s krščansko vero, ki se je hitro sirila med ljudi. Spočetka so kristjane imeli za judovsko sekto, ko pa so jo vojaki in trgovci širili po vsej rimski državi, je paganski svet nastopil z reakcijo. Javno mnenje je bilo kristjanom skrajno sovražno in če se je tresla zemlja, če zemlja ni rodila ali če je bruhal Vezuv in če je Tibera prestopila bregove, so v Rimu že vpili: "Kristjane levom!" Kristjani naj bi bili zaradi namišljene jeze paganskih bogov krivi naravnih nesreč. Ker so se morali zbirati na skrivnih mestih, kjer so darovali sv. mašo, se je razširilo mnenje, da jedo otroke. Taki so bili kristjani v očeh javnega mnenja. Ves kulturni svet v starem Rimu jih je imel za norce in zločince.

Najhujše pa je bilo, da je rimska totalitarna država hotela biti enotna tudi v verskem oziru. Cesar sam je v svoji mogočnosti hotel postati tudi bog in res so si cesarji nadevali naslov dominus et deus (vladar in bog). Kdor ni priznal cesarja kot boga in ga ni hotel častiti kot božanstvo, je veljal za izdajalca in državi nevarnega človeka. V znamenje, da priznava cesarja za božanstvo je moral pred njegovim kipom zažgati kadilo. Kdor ni mogel pokazati potrdila, da je to storil, ako so to od njega zahtevali, je veljal za cesarjevega nasprotnika in je bil kot protidržavni element obsojen na smrt.

Ta očitek izdajstva in protidržavnosti

MISIJSKI NAMENI ZA LETO 1949

JANUAR:

Molimo za katoliške šole na Kitajskem.

kristjanov se vleče skozi vso zgodovino. Ko sem pred dvema leti v begunskem taborišču v Spittalu vprašal jugoslovanskega majorja, ki je propagiral vrnitev v domovino, zakaj preganjajo katoličane, mi je odgovoril, da zato, ker rovarijo proti državi in sedanjemu redu in rekel, da je Cerkev v Jugoslaviji protinarodna. Ko sem mu odgovoril, da so kristjane v dobi preganjanj vedno imeli za izdajalce in ljudske sovražnike in mu za zgled navedel staro rimsko državo, je molčal in se zamislil. Bil je namreč kot srednješolec še dober fant. ...

Seme novih kristjanov

Kakor je Kristus s svojo smrtjo na križu prinesel odrešenje vsem ljudem, tako je dal tistim, ki umrjejo zaradi pričevanja resnice, poseben blagoslov. Politično gibanje je mogoče iztrebiti, mističnega telesa Kristusovega ne more nobeno nasilje uničiti. Nasprotno, iz krvi mučencev rastejo novi kristjani. Žrtev mučeništva rodi nove pričevalce.

To so vedeli že prvi kristjani in Tertulijan je tako lepo zapisal, da je kri mučencev seme novih kristjanov. Medtem ko mučenec žrtvuje svoje življenje za spreobrnjenje drugih, pa uživa javno mnenje nad njegovimi telesnimi mukami, naj bo to množica v rimskem cirkusu, ki sadistično uživa nad mukami kristjanov, ko jih trgajo divje zveri, naj bodo to posuroveli ljudje, ki uživajo, ko trgajo mučencu ud za udom in si izmišljajo najhujše muke, naj bodo to brezbožni komunisti, ki se veselijo smrti mučenca, češ že zopet smo pospravili enega "izdajalca."

Kristjani "izdajalci" v misijonskih deželah

Očitek izdajstva se drži kristjanov predvsem v misijonskih deželah, saj pomeni za pogana pristop h krščanstvu tudi odklon od tradicije in od postav očetov in pradedov. Tuji duhovniki so v očeh domačinov mnogokrat eksponenti ali predhodniki tujih držav in kristjani nji-

hovo orodje. Tako je mislilo javno mnenje ob preganjanjih krščanstva v mnogih misijonskih deželah.

Japonska je bila v 17. stoletju na najlepši poti, da postane krščanska dežela. Ko pa so holandski protestanski trgovci iz strahu pred konkurenco svojih španskih tovarišev nahujskali japonske velikaše, da so misijonarji predhodniki španske armade, je prišlo do najhujšega preganjanja krščanstva. Že zopet imamo stari neutemeljeni očitek, da so kristjani izdajalci in celo v vohunski službi tuje države.

V očeh javnega mnenja na Japonskem je bilo to krvavo preganjanje krščanstva uničevanje izdajalcev in vohunov. A kljub temu so se skriti kristjani brez duhovnikov ohranili 200 let, dokler niso

HOJA ZA KRISTUSOM

**Res velik je, kdor ima veliko ljubezen;
res velik, kdor le malo ceni največjo čast.**

**Res moder je, kdor ima vse posvetno za
blato, samo da si pridobi Kristusa.**

**Res dobro poučen pa je, kdor spolnjuje
voljo božjo, zatajuje pa svojo lastno voljo.**

zopet prišli duhovniki na Japonsko. Podobne očitke proti kristjanom opazujemo lahko tudi ob krvavih vstajah na Kitajskem.

Poroštva novega življenja

Mučenci so poroštvo novega življenja Cerkve. Kakor je krščanski Rim zrastel iz krvi in trpljenja mučencev, ki so jih zaničevali, zasmehovali in psovali, tako bo tudi v nasi stari domovini zrastlo novo versko življenje. Prosimo naše mučence, da prosijo Boga, naj skrajša težke dneve preizkušnje, ko se vera našega naroda preizkuša kot zlato v ognju in ko se v viharju preganjanja ločijo pleve od zita.

O POGREBU VERNE MATERE

Anton Grdina

ROJAKE Preserske fare, kakor tudi druge katoličane, bo zanimalo tehle vrstic slišati o izvanrednem pogrebu nad vse blage matere, katere življenje je bilo izvanredno in tako tudi njena smrt, za katero je živela pripravljena vse dni. To so o njej pričali njeni otroci - dva sina in dve hčeri in zetje družine -, ko so se dva dni v pripravi za pogreb mudili skupaj, dospevši iz raznih krajev.

Rajna

Rajna, o katerem pogrebu pišem, je Marija Bolte, rojena Svete, iz vasi Kamnika pri Ljubljani, p.d. Lukčeva.

Zakaj sem omenil, da je bil ta pogreb izvanredno srečanje, je namreč tole: Rajna je bila vdova 41 let. Živelaj med nami in doma je bila od nas. Nismo pa vedeli zanjo, ali prav malo kdo, ker navadno neznano žive ljudje, ki žive v pravi veri za Boga ali bogoljubno življenje. Naj bo povedano, da je bila poročena z zelo zasluženim umetnikom, kamnoseškim inženirjem, ki je bil eden glavnih ravnateljev znanega podpeškega kamnoloma, s katerim je sezidana Ljubljana. Omenjeni njen soprog je bil prav tako veren in strog vzgojitelj otrok. Oba sta posvetila vso pozornost na vzgojo otrok. Tako so mi izpričevali otroci sami in sorodniki; torej je čista resnica.

Usoda je hotela, da se je soprog silno prehladil, zbolel in za daljšo boleznijo umrl. Družba, kjer je bil on zaposlen, je bila pri volji storiti veliko za mlado družino štirih otrok - dva sina in dve hčeri. Toda najmlajši otrok bi bil moral biti izročen v zavod, kar pa vdova ni dovolila, kajti otrok ji je bil vse in naj ga torej sama vzgoji, kakor že bo mogoče.

Imela je sestro v Ameriki v državi Pennsylvania, Ana Hrovatin. Z njeno pomočjo se je odpravila na pot v Ameriko.

Sinovi, ki so že začeli šole, so jih nadaljevali z vso sposobnostjo in z materino pomočjo.

Takole so mi pravili sinovi: 'Naša mati je imela nas otroke tako rada, da je neprenehoma se z nami razgovarjala. Bili smo vedno v njeni družbi, ker ne bi mogla srečna in zadovoljna preživeti ne en dan, ne da bi vsakega izmed nas videla. Neprenehoma je za nas molila; tudi pri svojem delu je imela rožni venec v rokah. Dalje je nam vedno govorila o lepi domovini, najbolj pa o veri in Bogu. Dokler smo bili sami otroci, je tako skrbela za nas. Kosmo se pa poročili, je tako ravnala za naše otroke, ki smo jih morali vedno prinašati, da jih je videla in blagoslavljalala in zanje molila. Mi tega, kar je za nas storila naša mati, njej nikdar povrniti ne bomo mogli.'

Tako so mi sami izjavljali sinovi in hčere, ki so globoko verni in ki imajo v svojih srcih tako veliko hvaležnost do svoje matere. Dalje mi je povedal sin Joseph: "Moj brat Frank je mater tako ljubil, da se je odpovedal ženiti se, samo da bi stal na strani svoje matere, dokler bi potrebovala njegove pomoči ali tolažbe, ker če bi se oženil, bi zanjo ne mogel tako skrbeti."

Sam sem bil začuden o vsem tem poročilu, ker sam nisem vedel o vsem tem, to da rajna je pripovedovala o moji osebi svojim otrokom, tako so mi pravili. Zanimala se je za vse javno in versko življenje in imela je domače časopise, toda ostala je vedno doma v hiši pri družini.

Kakor je živela in želela, tako je tudi umrla.

V molitvi je vedno prosila za srečno smrtno uro. Ko se je stekel njen čas, je umrla v naročju svojega sina, ki jo je ljubil kakor punčico svojega očesa. Umrla je mirno in lahko. Njena smrt je bila svet-

niška, kakor je bilo njeno življenje svetniško. Prav vse tako se je tudi izkazalo pri srečanju njenih dragih in sorodnikov ob krsti, kjer so se srečavali z velikim spoštovanjem do trupla matere in z medsebojno, pravo, iskreno ljubeznijo in vdanostjo.

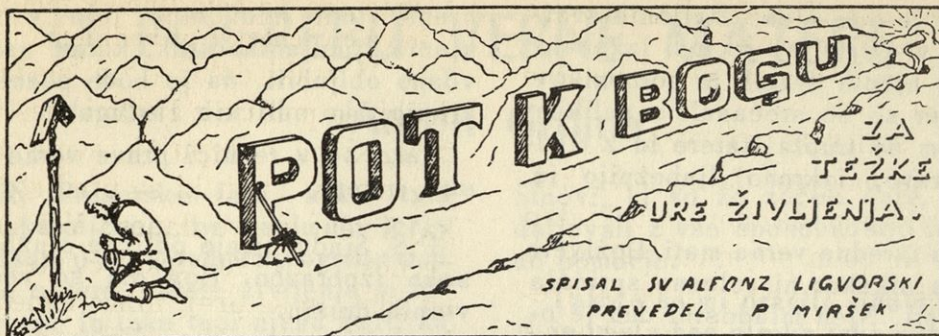
To je bila izredna verna mati. Doživela je 79 let, a nikakor ni telesno spricala tolike starosti. Njen mladostni duh je o-

hranil tudi mladostno telo v veselje njenih ljubljenih otrok, kateri vsi so ji vdano obljubili, da jo bodo posnemali v njenih tako odličnih zaslugah.

Tako so v resnici prave verne slovenske matere.

P.S. Sinovi imajo odlične službe in visoko izobrazbo. Bog dal še več takih vernih družin.

52. Ali bomo zveličani ali pogubljeni?

1. "Delaj s strahom in trepetom za svoje zveličanje (Fil. 2:12)," pravi apostol. Če hočemo biti zveličani, moramo trepetati pred pogubljenjem, ker drugega ni. Mi moremo biti ali zveličani, ali pogubljeni. Kdor ne trepeta, je že v nevarnosti, da se bo pogubil, ker gotovo premalo skrbi, da bi se posluževal sredstev za zveličanje. Bog želi, da bi se vsi zveličali, in daje vsem za to potrebno milost. Zahteva pa, da mi s to milostjo sodelujemo. Vsi žele, da bi se zveličali, toda ker se mnogi ne poslužujejo sredstev zveličanja, se pogube. Sv. Filip nerski je imel navado reči: "Nebesa niso ustvarjena za nemarneže."

Molitev:

Razsvetli me, o Bog, da bom vedel, kaj naj storim in česa se naj varujem, ker nočem storiti vse, kar zahtevaš od mene. Odločen sem s Tvojo pomočjo, da zveličam svojo dušo.

2. Sv Terezija je govorila svojim sestram: "Sestre, ena duša, ena večnost!" S tem je mislila reči, da naj na tem svetu ne skrbimo za nič drugega kot za zveličanje svoje duše. Če bo duša izgubljena, bo vse izgubljeno, in sicer za vedno. Benedikta XII. je neki princ prosil usluge, katere bi mu brez greha ne bil mogel dovoliti. Zato je dejal njegovemu poslaniku: "Povejte va-

šemu princu, ko bi imel dve duši, bi zanj žrtvoval eno. Ker imam pa samo eno, tega ne morem, ker je zaradi nje ga ne morem izgubiti." Tako bi morali odgovarjati mi hudobnemu duhu ali svetu, ko nam ponujata prepovedan sad.

Molitev:

O Bog, kolikokrat sem izgubil svojo dušo, ko sem zapravljal Tvojo milost! Ker pa mi ponujaš svoje odpuščanje, sovražim svoje žalitve, ki sem jih storil proti Tebi in Te ljubim nad vse.

3. Potrebno bi bilo, da bi vsi razumeli pomen velikega načela sv. Frančiška Ksaverija: "Samo eno je zlo na svetu in samo eno je dobro: to eno zlo je pogubljenje, to eno dobro je zveličanje." Ne uboštvo, ne bolezen, ne sramota niso zlo. Ako jih sprejmemo z vdanostjo, nam bodo slavo v nebesih samo povečale. Na drugi strani pa zdravje, bogastvo in časti niso dobro za premnogo kristjanov, ker jim postanejo vzrok pogubljenja duše.

Molitev:

Reši me torej, o Bog, in naredi z menoj, kar Ti je všeč. Ti veš in hočeš samo eno: to, kar je najboljše zame. Prepustim se Tvoji milosti. "V Tvoje roke izročim dušo (Ps. 30:6)." Tako mi je žal, da sem se do sedaj upiral Tvoji volji, da bi hotel umreti, da zadostim za ta žaljenja. Sedaj Te pa ljubim in nočem ni-

česar, razven kar Ti hočeš. Daj mi svojo ljubezen, da Ti bom zvest.

In Ti, Marija, daj mi svojo mogočno priprošnjo!

53. SMRT JE GOTOVA

1. Kako je mogoče, da se dobe kristjani, ki verujejo, da morajo neki dan umreti, da jih čaka po smrti večnost v sreči ali nesreči, ki vedo, da bo od trenutka smrti odvisno, ali bodo vekomaj srečni ali vekomaj nesrečni, pa se vendar ne poslužujejo pripomočkov, da bi si zagotovili srečno smrt?

Molitev:

Daj mi, Gospod, solze mojim očem, da bom objokoval svoje žalitve proti Tebi. Vedel sem, da z žaljenji Tebe lahko izgubim Tvojo milost in se obsodim na večne muke. Vedel sem, pa me to vendar ni zadrževalo, da bi greha ne bil storil. Obžalujem, o Bog, da sem Ti storil nečast, ko sem se Ti odpovedal radi svojih grešnih strasti. Imej usmiljenje z menoj!

2. Ko slišimo, da je nenadoma umrl kdo, ki ni živel tako, da bi bil na smrt pripravljen, se nam usmili in pravimo: "Revež, kaj je z njegovo dušo?" In vendar zakaj sami nismo pripravljeni vsaki čas na smrt? Mogoče je, da bo nesreča nenadne smrti zadela tudi nas. Prej ali slej pa moramo itak izročiti svojo dušo v roke božje, pripravljeni ali ne pripravljeni. Prostor naše smrti je že pripravljen. Tudi bolezen, ki bo naš rabelj in ob nas vzela iz tega sveta, se že skrivaj bliža. Zakaj si torej ne prizadevamo, da bi bili z vsakim dnem bolj in bolj združeni z Jezusom, ki bo v kratkem naš sodnik?

Molitev:

Moj dragi Zveličar, upam po zaslužnju Tvoje smrti, da bom živel in umrl v Tvoji milosti in v Tvojem prijateljstvu. Ljubim Te, o neskončna Dobrota, in

upam, da Te bom ljubil v tem življenju in celo večnost v prihodnjem.

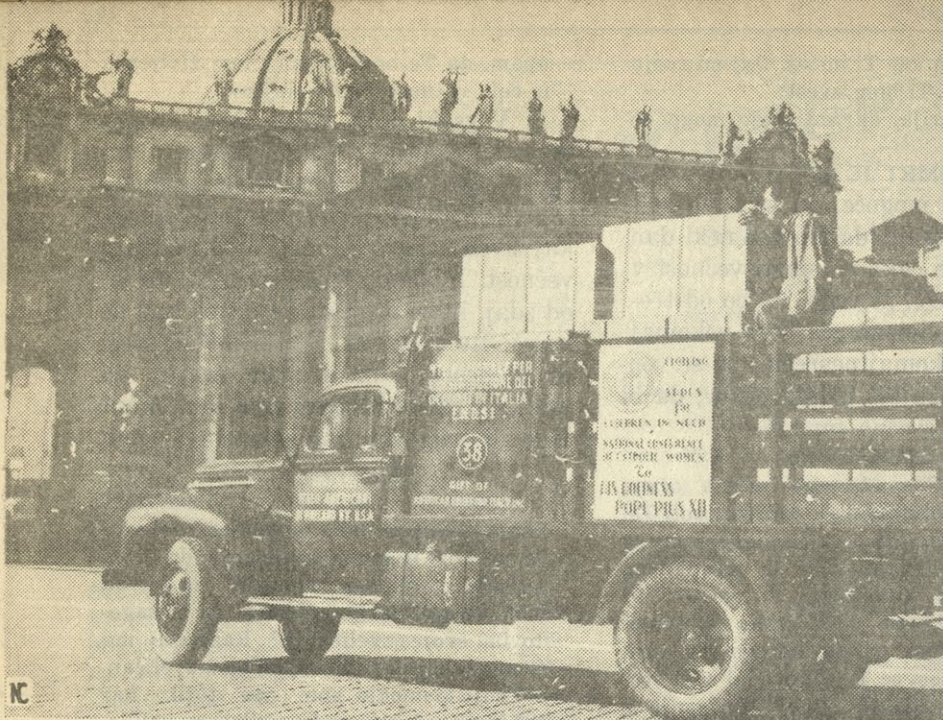
3. V vsaki dobi, ki si slede druga drugi, se polnijo z ljudmi mesta in države, ki pa pokopujejo svoje prednike v grobove. Tisti, ki so pred sto leti tukaj živeli, kje so danes? Vsi so odšli v večnost. In tako, dragi čitatelj, sto let od zdaj, in še prej, nihče izmed nas ne bo več živ na svetu. Vsi bomo ali srečni ali nesrečni na drugem svetu; ali zveličani ali pogubljeni za celo večnost. Eno ali drugo bo prav gotovo naš delež.

Molitev:

Tako bom, o Bog, tudi jaz ali zveličan, kakor upam, ali bom pogubljen radi svojih grehov. In ker je to mogoče, da bi bil pogubljen, ali naj ne mislim na to, da bom porabil vsako sredstvo, da si zagotovim svoje zveličanje? Razsvetli me, Gospod, kaj naj storim, da bom zveličan. S Tvojo pomočjo bom vse storil, kar zahtevaš od mene. Izgubil sem velikokrat spoštovanje do Tebe, moj Oče, pa vendar me Ti nisi nehal ljubiti. Sovražim vse žalitve proti Tebi in Te ljubim, o Bog, iz cele svoje duše. Daj mi svoj blagoslov, Oče, in ne dopusti, da bi se še kdaj ločil od Tebe.

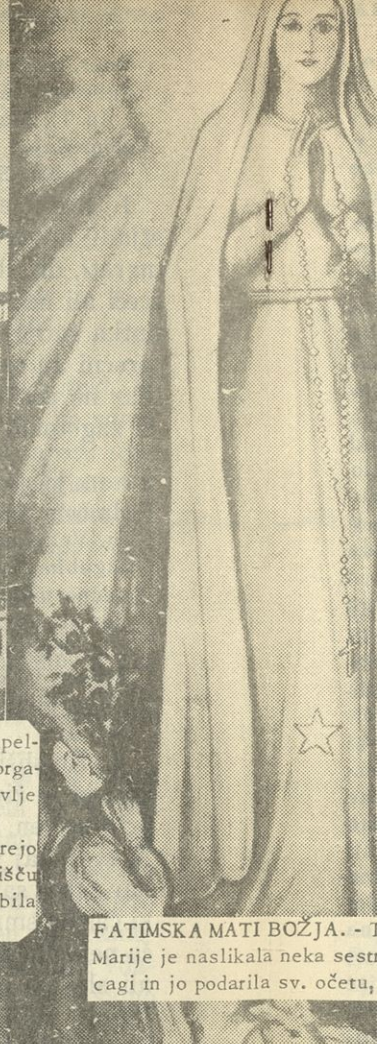
Marija, moja Mati, usmili se me!

POMOČ IZ AMERIKE. - Zgoraj vidite velik truk, ki je pred cerkev sv. Petra v Vatikanu pripeljal obleko in čevlje za revne otroke v Evropi. To je vse dar od Ameriške katoliške ženske organizacije, ki se imenuje "National Council of Catholic Women". Razdelil bo obleko in čevlje poseben papežev odbor.

BEGUNCI SE KRATKOČASIJO. - Življenje begunca je lahko zelo dolgočasno, če si ne morejo pomagati sami. Spodaj vidite sliko mladih Litvancev, ki so v begunskem taborišču v Nemčiji uredili igro. Ameriški časopisnikarji so bili povabljeni na igro in pričajo, da je bila zelo dobra.

FATIMSKA MATI BOŽJA. - Tudi Marije je naslikala neka sestrica in jo podarila sv. očetu,

AFRISKA CERKEV. - Tako cerkev imajo na neki misijoni v Afriki. Črnci so pri sv. maši

SKA MATI BOŽJA. - To podobo fatimske je naslikala neka sestra redovnica v Chicago podarila sv. očetu, papežu.

... križem, ki ga je za črnice naslikal neki misijonar v Afriki.

OTROŠKO VESELJE. - Sv. oče papež je očividno zelo navdušen za modelni aeroplan, ki so mu ga podarili neki romarji iz severne Italije.

SV. JERONIM. - Gornja slika kaže sv. Jeronima s kardinalovim klobukom, toda on ni bil nikdar kardinal, ampak le navaden duhovnik.

VELIKEMU DUHOVNIKU NA ČAST. - Spodaj vidite nov spomenik pokojnega monsignorja Flanagan, ustanovnika slovečega Boys Town.

A CERKEV. - Tako domače narejeno imajo na neki misijonski postaji nekje Črnici so pri sv. maši kar na prostem.

DELO BEGUNCEV. - Tukaj vidite kelih, ki so ga naredili begunci iz Poljske za nadškofa O'Boyle v Washingtonu, D.C.

Papežev zlati jubilej. - Dne 2. aprila tega leta bo sv. oče papež Pij XII. obhajal 50-letnico svojega mašniškega posvečenja. V Rimu bo tistega dne velika proslava, za katero bo prepevalo tudi tri tisoč mlajših pevcev iz Francoskega in iz mnogih drugih dežel. Voditelj teh pevcev bo neki benediktinski opat iz Pariza.

P. Martin, o.f.m.

Za redovniške poklice. - V neki katoliški visoki šoli v mestu South Bend, Ind., imajo študentje - vsi fantje - skozi celo šolsko leto nepretrgano devetdnevnicu za redovniške poklice.

Študentje so sami prostovoljno nase navzeli dolžnosti te devetdnevnic. Vsaki dan drugi študent moli rožni venec in stori kako delo samozatajevanja.

Resnico in ljubezen našla. - V časopisih ste mogoče brali, kako je Elizabeth Bentley zapustila komunizem in vstopila v katoliško Cerkev. Ona je bila namreč v Washingtonu izvrševala špijonsko delo za Ruse in je pozneje vse razkrila zastopnikom ameriške vlade.

Za vstop v katoliško Cerkev jo je pripravil svetovno znani monsignor Sheen, ki je že toliko visokimosebom odprl vrata Cerkve.

Glede svojega spreobrnjenja pravi Miss Bentley, da človek, ki zapusti komunizem, takoj išče ljubezni, kajti v komunizmu je samo strah in sovražstvo. To ljubezen je mogla najti le v katoliški veri.

Komunist tudi išče resnico in pomen življenja in kako zadevo, kateri bi lahko posvetil vse svoje moči in zmožnosti, a vsega tega ne išče na pravem mestu, nadaljuje ista ženska. V kratkem času spozna komunist, da ni na pravi poti, a kar naprej sili po resnici in ljubezni. Tega pa ne najde razen v katoliški Cerkvi. Katoličanstvo in komunizem sta dve skrajnosti, ki si popolnoma nasprotujeta.

Ko je nekdo vprašal Miss Bentley, ako misli, da se bodo tudi drugi komunisti spreobrnil in vstopili v Cerkev, je odgovorila:

"Upam, da bodo. Mnogi izmed njih so odkritosrčni. Videli so socialno in osebno trpljenje in iščejo vzroka za vse to. Resnico bi radi našli, a je iščejo na napačnem mestu. Namesto da bi se obrnili na Boga, se obračajo na materializem. Sovražstvo jih sili naprej, ne ljubezen, četudi tega ne priznajo. Upam, da ne bodo tako zastrupljeni in pokvarjeni po komunizmu, da ne

bodo mogli najti Cerkve, ki ima, kar iščejo."

Slovenski visokošolci v begunstvu. - Odbor Zveze slovenskih katoliških visokošolcev v Madridu je nedavno izdal pismo in poročilo o svojem delu. V pismu izjavlja sledeče:

Visokošolci, združeni v Zvezi slovenskih katoliških visokošolcev, se zavedamo, da je v teh težkih dneh za nas in za naš narod naša dolžnost resno delo, študij in stanovska izobrazba, priprava za delo v domovini, ko bo postala svobodna.

S temeljitim študijem na univerzi hočemo ustvariti trdne temelje svojemu bodočemu delu v poklicu. S študijem v naši stanovski visokošolski organizaciji si bomo dopolnjevali akademski študij v luči katoliške resnice. Ob tem bomo vedno razmišljali, kako uresničiti katoliška načela ter izsledke moderne znanosti v slovenskih razmerah ter na Slovenskem ustvarjati nov, krščanski red, potem ko se bo podrl sedanji, boljševiski. Vedno si bomo prizadevali doseči s pozitivnim delom pravo edinost med katoliškimi visokošolci.

Truman hvaležen papežu. Ko je predsednik Truman zmagal v volitvah v mesecu novembru, mu je sv. oče papež Pij XII. v posebni poslanici čestital in mu z molitvijo voščil mir in dobrobit v njegovi bodoči administraciji.

Predsednik se je svetemu očetu pristrčno zahvalil za čestitke. Dodal je, da njegovo in papeževo delovno polje ima nekatere iste cilje, namreč dobrobit človeštva in mir in soglasje med narodi sveta.

V duhu globoke ponižnosti je predsednik tudi prosil za vodstvo božje previdnosti in je izrazil svojo veliko hvaležnost, da se ga sv. oče spominja v molitvi.

Nov fatimski čudez. - Mati predstojnica zavoda sv. Doroteje v mestu Vigo na Španjskem je bila lani čudežno ozdravljena med romanjem pri Marijinem svetišču v Fatimi, kjer se je bila Marija pred 31 leti prikazala trem pastirskim otrokom.

V isto kongregacijo sv. Doroteje je nekaj časa spadala Lucija, ena izmed omenjenih treh otrok. Po posebnem papeževem dovoljenju je smela ta Lucija zapustiti kongregacijo sv. Doroteje in vstopiti v strožji karmeličanski red, kakor smo sporočili v lanski julijski številki tega lista.

Zgoraj omenjena mati predstojnica je več mesecev trpela hude muke radi neke bolezni na hrbtenici. Njene bolečine so bile tako neznosne, daje bila že pripravljena podvreči se operaciji, ki bi ji po mnenju zdravnikov itak nič ne pomagala.

Ker ni bilo človeške pomoči, so jo njene sestre nagovarjale, naj se udeleži

pobožnosti za bolnike v Fatimi in se tako vrže Mariji k nogam. Prinesle so jo torej sestre na kraj čudovitih Marijinih prikazni.

Toda ni se mogla uboga bolnica udeležiti nobenih pobožnosti za romarje, ker je bilo njeno trpljenje prehudo.

Končno so jo prinesli k sv. maši in k blagoslovu z Najsvetejšim, ki je bilo opoldne. Med mašo je bila tako bolna, da se ji je zdelo, da umira. Po maši je bila med in okoli bolnikov procesija z Najsvetejšim.

Ko se je duhovnik z Najsvetejšim ustavil pri njej in jo blagoslovil, je po vsem telesu čutila čudovito spremembo, kakor da ji je bilo dano novo telo. Takoj je vedela, da je ozdravljena in je to povedala sestri, ki jo je spremljala. Ta ji je pa ukazala, naj molči, da se ljudstvo preveč ne razburi.

Malo pozneje jo je duhovnik vprašal, kako se počuti. Odgovorila je, da se čuti ozdravljeno. "Dobro," je duhovnik dejal, "potem vstani, pojdi za procesijo in daj čast in hvalo preblaženi Devici."

Sto milj k sv. maši. - Iz Kitajskega prihaja poročilo, da ondotni kristjani kljub komunističnemu preganjanju ne omagujejo v svoji katoliški veri, marveč da se je zvesto držijo, pa naj pride celo smrt.

Komunisti so zaprli vse cerkve in kapele, toda sv.

maša se kar naprej daruje in sicer v privatnih hišah kristjanov, kakor se je godilo v rimskem cesarstvu v prvih stoletjih krščanstva. Nekateri katoličani hodijo celo do sto milj, samo da se smejo udeležiti sv. maše.

Neki poljski škof, ki se zadnje čase mudi v Ameriki, sporoči, da v njegovi kitajski škofiji ni bilo niti enega odpadnika od vere. Iz njegove črede so bili mnogi do smrti trpinčeni radi svoje katoliške vere. Enega so z glavo navzdol nad ognjem obesili, v upanju da bo zatajil katoliško vero, toda ni se jim posrečilo.

Omenjeni škof je tudi sam veliko trpel iz rok komunistov, preden so ga zapodli. Zažugali so mu, da mu bodo "glavo strli kot oreh", če se bo zopet med njimi pokazal.

Za kanonizacijo frančiškana. - Delo za kanonizacijo španjskega frančiškana in misijonarja, Junipero Serra, se je uradno začelo v Kaliforniji v škofiji Fresno na praznik Naše Gospe Guadalupske, 12. dec.

Oče Serra je v Kaliforniji v osemnajstem stoletju več misijonov ustanovil, izmed katerih nekateri še danes stojijo in jih obišče vsako leto več stotisoč ljudi.

Kdor se brez dobrega sklepa izpove, ne opravlja pokore, marveč zaničuje sveti zakrament.

S križem in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU

Spisal James K. Jamison

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

DVAJSETO POGLAVJE

Bil je eden tistih oktoberskih dni, ko se vreme ob Gornjem jezeru samo sebi čudi. Dan je bil nekoliko v lahka meglica zavit, drugače pa prijetno topel in nebeško miren. Družina Indijancev se je vračala v Fond du Lac. Poletje so bili preživeli v Mackinaw. Za oddih in opisk so se ustavili v L'Ansu. Pogledali so tudi k Baragu. Ko se je mož božji z njimi pogovarjal, ga je opšla želja, da bi spet enkrat pogledal tja v La Pointe in Fond du Lac. Svojo misel je povedal gostom in vse je bilo navdušeno.

Od misli do sklepa ni bilo daleč. Ali Baraga ni vedel, koliko ga bo stal ta sklep.

Gostje iz Fond du Laca so vzeli misijonarja kar s seboj. Potovali so pa po jezeru. Milo jesensko vreme je se milo drzalo. V La Pointu so se le mimogrede oglasili. Baraga je moral

obljubiti, da se bo nazaj grede vsaj nekaj dni pomudil. Vreme je bilo še zmerom prijazno. Ljudstvo v Fond du Lacu je vriskalo od veselja, misijonar si je delal očitka, zakaj je bil obisk pri teh dobrih dušah tako dolgo odlagal.

Dela je bilo na pretek. Ne samo v vasi. Treba je bilo večkrat na pot med bolj zunaj živeče. Ta pota so misijonarja za več dni zaposlila. Povsod so se mu srca na stežaj odpirala. Toliko iskrenosti je našel v teh davnih znanjih, da se mu je slovo samo od sebe odlagalo. Že se je mislil odpraviti, pa ga je Pierre Cotte pregovoril. In je še ostal. Nastala je že pravcata zima in Božič ni bil več daleč. Dopri ljudje so storili vse, da bi obdržali misijonarja čez praznike. Saj niso še nikoli imeli te sreče, so mu skoraj očitali. Ali ni zdaj najlepša prilika, da ostane in vendar enkrat praznuje z njimi Rojstvo Gospodovo?

Tako je bil res že januarij, ko se je naš apostol nadeval snežne čevlje in se spravljal na dolgo pot proti domu. Stari njegov prijatelj, Louis Gaudin, je imel iti ž njim.

Potovati jima je bilo preko celine. Odpravila sta se v zgodnjem jutru, ko se je komaj danilo. Vse je obetalo kar najugodnejšo pot. Toplomer je stal ravno na zmrzovališču in bolj priprave temperature si ne moreš misliti za te vrste potovanje. Sneg pod nogami je krepko držal. V nahrbtnikih je bilo zaloge za tri dni, prav dosti do La Pointa. S seboj sta imela tudi odeje za noč in Baragovo mašno pripravo. Gaudin si je oprtal dve tretjini tovora, več mu misijonar ni dovolil. V načrtu je bilo, da prenočita dvakrat pod milim nebom, zvečer tretjega dne naj bi dospela v La Pointe. Ampak to se je reklo - hitre hoje bo treba vsak dan od zore do trde noči.

Prvi dan je šlo vse po načrtu in zvečer sta legla k prav prijaznemu pocitku. Vendar je že ponoči zadišalo po neugodnih spremembah. Zjutraj je krepko snežilo in sumljive sape so napovedovale vihar. Spravila sta se na pot.

Šlo je menda že na poldne, ko je Gaudin predlagal odih in pripravo okrepcila. Vihar je naraščal iz ure v uro in podil padajoči sneg na levo in desno. Ogenj se ni dal lahko napraviti, vendar je šlo in obed je bil kmalu skuhan. Baraga je začuden opazil, da Gaudinu jed ne gre v tek. Sam je bil zelo lačen in je z lahkoto jedel. Toda Louis ni o ničemer potožil in spet sta vzela pot pod noge.

Še ura ni minila, pa je začel Gaudin pešati. Baraga je stopil naprej, da bi delal gaz namesto njega. Gaudin se ni branil in misijonarju je postalo jasno, da nekaj ni prav. Drugače bi se dobri mož ne bil tako lahko in hitro podal. Baraga je dobro poznal tihi

Le dobro si oglejte to podobo škofa Fridrika Baraga. Narejena je iz ilovice in služi kot vzorec za velik marmorni kip, ki bo stal sredi našega Baragovega parka pri groti. Visok bo pet čevljev. Dela ga neki umetnik v Italiji in pričakujemo, da ga bomo že enkrat letos dobili.

ponos in telesno moč tega zvestega Kanadčana.

Baraga tudi ni brez težav utiral gazi, zmirom bolj počasi se jima je odsedala pot. Snežni čevlji so se globoko vdirali v mehki sneg. Misijonar je začutil hudo utrujenost. Gaudin je pa se ob tej počasnosti na-

prej in naprej zaostajal. Baraga ga je počakal in videl, da možu zalivajo obličje težke potne kaplje. Resno se je prestrašil. Mraz je naraščal in celo v zavestju gozda jima je veter udarjal v lica s mežinkami, ki so bila kot ostre bodice. Rinila sta dalje in Baraga je skrivaj pogledoval čez rame na spremljevalca. Gaudin je zmerom bolj omagoval. Baraga se je obrnil in mu šel naproti. Preden sta se srečala, je Gaudin omahnil in zaril lica v mehki sneg.

Misijonar ga je z veliko težavo obrnil v snegu. Siromak je bil nezavesten. Preden mu je odpel nahrbtnik, so mu prsti docela otrpli. Gaudinov obraz je bil bel kot na novo zapadli sneg. Baraga je počenil ob možu, ki je končno odprl oči.

"Kako je, dragi moj Louis?"

Gaudin je stresal z glavo in se skušal domisliti. Potem je dejal:

"Nič hudega, oče moj. Kar dalje jo mahneva."

In je skušal ustati.

Baraga ga je zadržal. Naj se spočije. Potreben je malo oddiha. Iz nahrbtnika je potegnil odejo in zavil vanjo Gaudinovo telo. Mož se je kmalu bolje počutil. Spet se je začel ponujati, da gresta.

"Ne, Louis, ognja si bova naredila. Kaj malega bom skuhal. Prigrizek in počitek naju bosta okrepila za jutri. Saj ni take sile, da bi morala v takem naprej."

In res je bilo tako. Misijonar je poiskal prav blizu tam pripravno

APOSTOL INDIJANCEV

Baraga, služabnik božji,
naše gore list;
ti apostol Indijancev,
po življenju, po značaju
ves svetniški, sončnočist.

Gnala je ljubezen trojna
te v tujino, v mraz in noč:
evharistični Zveličar,
srce božje in Marija.
V njih si črpal luč in moč.

Čledal si v globoko brezno
najsvetejšega srca;
v njem si bral, da vsaka duša
dražja je kot svet veseljni,
kupljena s krvjo Boga.

"Za Boga, za drage duše"
bil je sončni prapor tvoj;
dvignil si ga z dušo celo,
vzel ga v daljne misijone
kot svetnik-junak s seboj.

Škroz zamete po pragozdih
gnal te je polet srca;
nesel si besedo božjo,
nesel svojim Indijancem
si neskončnega Boga.

Ves si zanje se izčrpal,
pisal knjige, jih učil,
zidal cerkve, jih tolažil,
svojim indijanskim ovckam
varuh, oče, vzor si bil.

Baraga, služabnik božji,
naše zemlje sveti sin,
naj že skoraj te pozdravi
na oltarju v slavi svetih
pesem iz domačih lin!

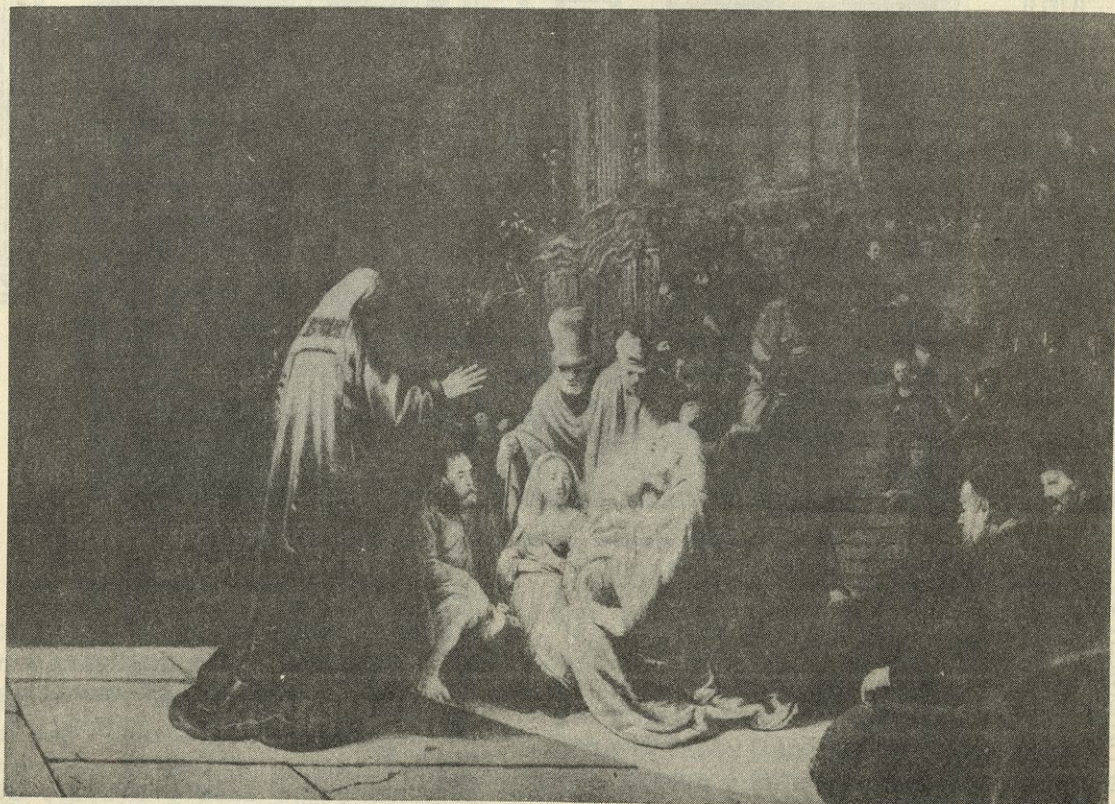
M. Elizabeta,
o. s. urs.

mesto in je napravil ogenj. Gaudina je zavil kar mogoče udobno tik ob plamenih. Ko sta se zvečer prepuščala spancu, se je Gaudin kar dobro počutil. Po noči ga je pa začela spreletevati vročica, ki je odstopala mesto silnim tresljajem mraza. Baraga ni imel pri sebi prav nikakih zdravil. Brez vsega je čul ob bolniku in le od časa do časa zatisnil oči, kadar je Gaudin nemirno zasnul.

Baraga je imel vso dolgo noč čas, da je ugibal, kaj utegne biti iz tega. Da deleč naokoli ni žive duše, tudi Indijanca ne, to je bilo brez dvoma. Ali naj pusti Gaudina tu, pa beži po kako pomoč? Kam? Naprej v La Pointe ali nazaj v Fond du Lac? Vse kaže, da sta ravno nekako na pol pota. Toda - ali je varno iti samemu sem ali tja? Tudi če pride do kakih ljudi - ali bo našel v zametih pot nazaj do bolnika? In če Gaudin med tem umrje, sam samcat?

Toda zopet - kako dolgo naj takole visi nad bolnikom in mu gleda v obraz? To ni bolezen; ki pride in gre. Vrh vsega - saj jima mora že drugi dan zmanjkati hrane!

Bila je torej težka odločitev, kar se le povedati da. Baragu je rojilo vse mogoče po glave in živci so mu bili napeti do viška. Da bi bil vsaj on sam takole bolan namesto Gaudina! To bi bilo popolnoma v redu. Če bi Bog tako hotel, bi brez obziranja sklenil v tej pustinji din svojega misijonarjenja. Ampak Louis - to je druga reč! Ubogi, velikodušni človek! Kako zvesto, kako vdano je stregel misijonarju! Veliko plačilo si je že davno zaslužil. Pa naj takole premine? Ni bilo prvič, da sta moža skupno zrla smrti v oči. In Baraga je vedel, da Gaudin hoče živeti! In tudi zdaj prizanja na pot, da bi misijonarju ne vpadlo srce. Pa vendar je jasno, da

Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika v miru...

Dresden

vse kite njegovega telesa kakor razbičane od mrzličnih napadov. Kako bi mogel na pot? O Bog! Ne daj, da umre! Moram ga spraviti na varno! Moram, moram!

Ob zori je Louis ponovno zatrdil, da je pripravljen za pot. Baraga si ga je natanko ogledal. Torej na noge! Saj druge pomoči ni.....

akom, da bi Gaudin ostal tesno za njim. Pa sta le malo časa hodila in Gaudin je brez ugovora zamenjal težji nahrbtnik z Baragovim lažjim. Spet sta lezla naprej, pa zmerom bolj pogosto je misijonar postajal in opiral omagujočega Gaudina, da se ni zgrudil. Končno si je naprtil oba nahrbtnika in se Gaudina rinil naprej.

Otroci voščijo staršem srečno novo leto (slik. L. Richter)

Gaudin ni mogel ničesar zaužiti. Omahovaje se je skobacal pokonci. Pa je le spet segal po težjem tovoru. Štiskal je zobe, da so se mu napele čeljusti, pot mu je spet stopil na čelo. Pogled je zapičil v daljo pred sabo in se optekal naprej s tako odločno voljo, da se je misijonarju paralo srce.

Baraga je utiral gaz s počasnim kor-

Sam sebi je čudil, koliko zmore.

Korak za korakom – rinila sta dalje. Ena sama misel je se delovala v misijonarjevi glavi in si osvojila vso dušo njegovo: Naprej, naprej, oj, le naprej!

Bolniku se je začelo blesti. Stopal je kakor v nezavesti in mrmral nerazločno predse. Zdaj pa zdaj je kriknil, kakor da ni več pri sebi. In je celo

pehal od sebe Barago, ki se ga je oklepal in mu skušal ravnati pot, da se ne bi zavalil v nevarne snežne zamete.

Misijonar je že obupno omahoval pod težo tovara, pa si ni upal zavreči nahrbtnikov, zakaj odeja in zaloga hrane sta bila v njih. Mož ni več čutil. Vihar je bičal sneg v takih gostih vrtincih, da je zdaj pa zdaj misijonar do dobra oslepel. In noge - ali ne zmrzavajo že?

C Bog, usmili se! Moči, le se malo moči, o Gospod!

Le malo poti na dan sta premerila.

Počivati in čakati! Počivati in spet na pot! Hrana je posla do zadnje mrvice. Vsak dan nista napravila več ko kakih pet milj. Sploh - kako dolgo že hodita? Sedem, osem, devet dni? Kdo bi mogel vedeti?

Tedaj pa - kar nenadoma - je bilo videti daleč tam ribiče, ki so lovili skozi odprtine v ledu. Baraga je kriknil in vpil na pomoč, kar so mu oale moči. Priklical ni nikogar, pre-daleč je bilo in prešibko mu je bilo grlo. No, pa rinimo še malo naprej! Morda naju pa ribiči poprej zagledajo, preden slišijo klicanje.

Sveti krst — radostni dan v krščanski družini — Slik. Barberis

Kadar je Gaudin prišel k sebi, je rotil duhovnika, naj pozabi nanj in sebe reši. Pogosto sta počivala. Baraga je zavel ubogega moža v odejo in potrpežljivo zdel ob njem. Ko je bilo treba pripraviti prenočišče in delati ogenj, je moral tudi misijonar zbirati poslednje sile v sebi. Louis pa se zmerom ni mogel jesti. To ga je bolj in bolj izmožgavalo. Baraga je le zase kahal, po enkrat na dan. Louis je bil že tako oslabel, da ni bilo več misliti na Baragovo morebitno samotno pot v La Pointe. Med tem bi bolnik gotovo zašel in se pogubil.

Končno-dobili so sel! Ko so možakarji prihiteli, je Baraga že bolj nesel Gaudina kot vodil.

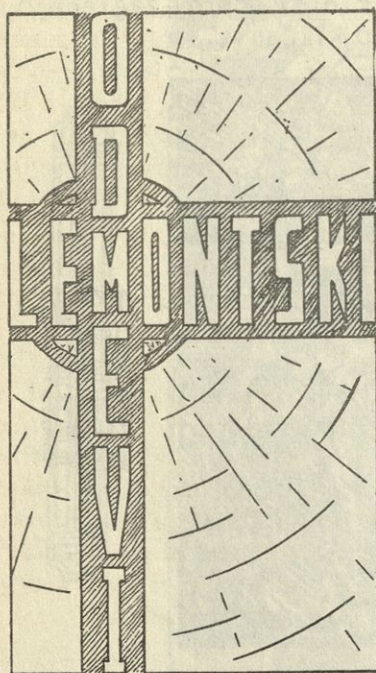
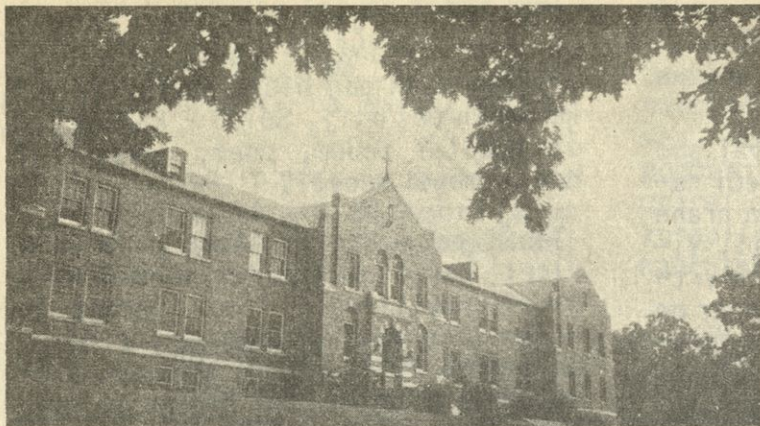
"Pomagajte mu, duše zlate, zelo slab je že!"

"Oče Baraga, vi tudi!"

"Ne, ne, mene le pustite. Sem dosti jak. Tega tu brž odvedite."

Dvignili so Gaudina in odnesli na sani. Zdrseli so z njim preko ledu v La Pointe. Že so izginili spred oči. Baraga je stal na mestu in zbiral moči.

"Oče, tvoj ponižni hlapec je rešen!"

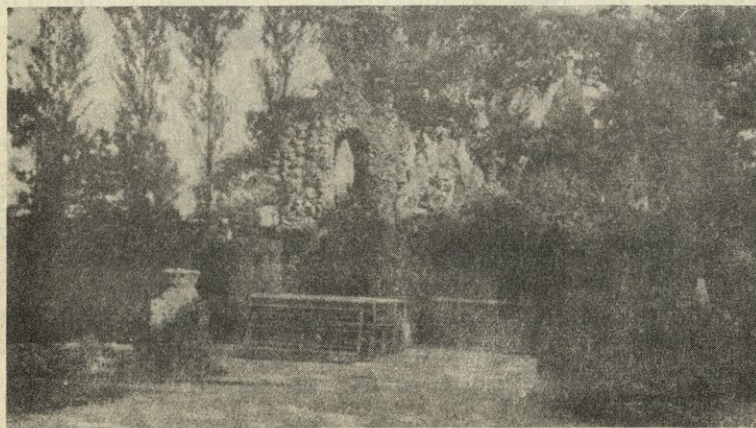

Koledar za to leto je izšel malo pozno, kar se pa ni moglo pomagati. Vendar ga bi ne bili mogli še koncem novembra izposlati, če bi ne bili dobili pomoči od predbrih žensk iz Chicago.

One, ki so pomagale Koledar skup sestaviti, ko je bil že natisnjen, so bile sledeče: Mrs. Zorko, Mrs. Grimšič, Mrs. Kosmach in družina John Petrovic.

Bog naj stotero poplača tem dobrim dušam. Njim se imate vsi zahvaliti, da ste začetka decembra Koledar dobili.

Ko ste dobili letošnji Koledar, ste gotovo takoj

opazili, da je malo drugačen kot poprej, namreč da je natiskan z drugačnim tiskom. Če hočete vedeti, zakaj to, vam takoj povemo.

Imamo zdaj svoje tiskarske stroje in priprave, pa zato zdaj vse sami tiskamo, kar nismo doslej delali. Preteklo leto so za nas tiskali hrvatski frančiškani v Chicagi.

Gotovo boste rekli, da bi lahko bilonaše delo veliko boljše, za začetnike pa je menda že orajt, kaj neda. Je res, da smo precej napak naredili, toda s časom se bo vse izboljšalo, vsaj tako upamo. Za vse napake pa nam boste gotovo radi odpustili in nam sveto odvezo dali.

Kakor vidite, je tudi ta številka lista Ave Maria z našimi novimi stroji natiskana. Torej od zdaj naprej bomo vse sami tiskali. To bo pomenilo za nas veliko več dela, ampak bomo že nekako izhajali.

Dandanes, kot veste, so stroški za tiskanje povsod zelo visoki, tako da so morali povsod časopisi in listi zvišati naročnino, kar pa narocnikom ni bilo všeč.

Za list Ave Maria pa nismo povišali ceno naročnine, ne med vojno ne po vojni. Naročnina je bila in je še vselej \$2.50. Tako bo tudi ostalo, ker ne bodo naši stroški tako veliki, kot so bili do zdaj, in to zato, ker vse sami tiskamo. Ne bo več treba plačati one velike račune drugim tis-

karjem. Stalo pa nas bo veliko več dela.

Navadno ne more list več izhajati, če ni dovolj naročnikov, zato ker se ne izplača več. Za list Ave Maria še ni nobene take nevarnosti, četudi vsako leto precej naših naročnikov umira. Dobivamo namreč še zmerom nove naročnike, ki podaljšujejo življenje tega lista. Če bi pa res prišlo do tega, da ne bi bilo več dovolj naročnikov - kar so nekateri preroki že pred veliko let napovedovali - bomo lahko še vseeno precej časa tiskali list, ker imamo zdaj svoje tiskarske stroje.

Obenem bomo lahko tudi nekatere knjige tiskali, kot molitvenike ali sv. pismo, seveda če bomo imeli časa za to.

Ni prezgodaj govoriti o letošnjih romanjih. Če se spominjate, smo lani enkrat omenili, da bi radi imeli eno angleško romanje za naše mlajše slovenske ljudi. To želijo oni sami in so nas že poprosili, če bi mogli ustreči tej njihovi želji.

Glede tega angleškega romanja je nam pisala pred kratkim Miss Mary Kostanšek iz fare sv. Vida v Clevelandu. Pravi, da bi dekleta Marijine družbe rade uredile takšno romanje v Lemont letos. Njeno pismo je zelo spodbudno in kaže, da se tudi ameriška slovenska mladina zanima za Marijo Pomagaj.

Kar se nas tiče, bomo storili vse, kar je mogoče,

da jim ustrezemo. Samo to nas boli, da ni naš romarski dom še zgotovljen, da bi lahko vsem romarjem ustregli, kakor se spodobi. Zato čakajo vsakega romarja, ki sem pride, nekatere žrtve, ki jih pravi romar pa rad sprejme iz ljubezni do Boga.

Kdaj pa bo ono angleško romanje, za zdaj še ne moremo reči. Se bomo že dogovorili z dotičnimi osebami ob pravem času.

Romarski dom stoji tam zunaj na zimskem mrazu kar brez klobuka. To se pravi, da strehe ni na njem. Saj ste mnogi že vedeli, da ne bi do strehe prišlo v ravno minulem letu. No, smo se pa prav do mrzlega vremena trudili, da bi storili kar le mogoče pred zimo. Bomo spomladi z novo korajžo nadaljevali delo. Vi pa molite za nas.

Preteklega 10. novembra je naš dobri brat Bonifacij obhajal 50-letnico, odkar je bil sprejet v frančiškanski red.

Tisti dan je bila slovesna sv. maša, ki jo je daroval preč. oče komisar, Father Benedikt. Za dijakona je bil Father Andrej, lemontski gvardijan, in Father Klemen je bil subdijakon. Med sv. mašo je brat Bonifacij klečal na posebnem klečalniku pred oltarjem. Za to priliko je krepko odpeval in prepeval samostanski pevski zbor.

Pridigal je Father Odilo Hajnšek, o.f.m., ki je za to prišel iz Willarda, Wis. V svojem govoru je predvsem povdarjal, da je to redovniško življenje, ki ga je Bonifacij pred 50 leti prevzel, eno samo darovanje, celoživljenjsko požrtvovanje.

Pri slavnostnem obedu so bili prisotni sledeči gospodje: Father Leonard Bogolin, o.f.m., Father Klavdij O'Korn, o.f.m., in Father Bonaventure Borgola, o.f.m. Pred obedom je Father Andrej v imenu vseh čestital bratu Bonifaciju in rekel: "Hvala Bogu za vse milosti, katere je dal bratu Bonifaciju, in hvala Bogu, ker je nam dal Bonifacija."

Tu vidite sliko naših jaslic v naši kapeli. Stojijo na evangeljski strani pri oltarju presv. Srca Jezusovega.

Po obedu smo brata Bonifacija vprašali, kaj misli o teh 50 letih, ki jih je že prezivel. Odgovoril je: "Ja, hitro je šlo."

30. novembra, ko je praznov. Andreja apostola, smo pa obhajali god našega gvardijana ali samostanskega predstojnika, Fathra Andreja. Tistega dne ni bilo treba delati.

Kot gostje so za to priliko prišli sledeči: Father Aleksander Urankar, o.f.m., zupnik pri sv. Juriju v So. Chicagi; Father Štefan Savinšek, o.f.m.conv., ki je zdaj kaplan gor v Calumet, Mich.; in trije gospodje od sv. Štefana v Chicagi: Father Leonard Bogolin, Fr. Jerome Sellak in Fr. Klavdij C'Korn.

Kakor veste, je v Kanadi že precej slovenskih beguncev. Raznim skupinam teh beguncev posiljamo brezplačno mesečnik Ave Maria kakor tudi Koledar. Ti Slovenci potrebujejo in želijo tak verski list, kot je Ave Maria, in mi jim z veseljem ustrezemo po njihovi želji.

Dobrodošli, Slovenci v Kanadi, kot novi čitatelji lista Ave Maria.

Zastopnik za Slovence in Hrvate pri "Resettlement Division, National Catholic Welfare Conference" v New Yorku je Father Bernard Ambrožič, o.f.m. On nam pošilja imena slovenskih beguncev v Kanadi, katerim Naj mi pošljemo list Ave Maria.

Vi, ki pošiljate sem pisemna pakete za Fathra Alojzija, vzemite si na znanje, da je bil Father Alojzij prestavljen na našo faro v Johnstwonu, Pa.

Če imate torej kaj za Fathra Alojzija, pišite ali pošljite mu na sledeči naslov:

St. Therese Friary
464 Decker Avenue
Johnstown, Pa.

Zadnja nedelja v mesecu januarju je Baragova nedelja. Naj noben ne pozabi na tisto nedeljo opraviti posebne molitve za beatifikacijo našega velikega slovenskega moža. Mi Slovenci moramo storiti svoje, če hočemo,

da bo Baraga enkrat za svetnika proglašen.

Škof Noa v škofiji Marquette, Mich., je septembra meseca organiziral ženske marquetteške škofije v znani narodni organizaciji "National Council of Catholic Women" predvsem v ta namen, da bodo te ženske molile in delovale za beatifikacijo škofa Baraga.

Torej vidite, kako se druge narodnosti zanimajo za Baraga. Mi Slovenci ne smemo ostati v ozadju v tem oziru.

Začetka decembra je umrl brat našega Fathra Leona. Priporočamo ga vam v molitev. Večna luč naj mu sveti.

- Samostanski firbec

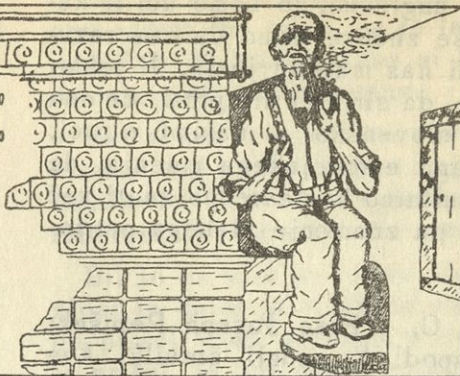
Ave Maria Koledar

ZA LETO 1949

CENA: U. S. A. & CANADA — \$1.00 DRUGOD — \$1.25

Zanimivi so posebno sledeči spisi in članki: "Kriščanski temelj svetovnega miru", spisal Rev. Anton Soklič, c.m.; "Praznovanje božiča pri raznih narodih", Fr. Klavdij Okorn, o.f.m.; "Krompirčkove zgodbe", Fr. Bazilij Valentin, o.f.m.; "Zgledna Mrs Clare Boothe Luce", Fr. Janez Vianej Trinško, o.f.m.; "Janez Žužek", Msgr. John Zaplotnik.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

CLEVELAND, O. - Piše Anton Grdina: Preč. g. pater Kazimir! Hvaležen čestitam za opis Janeza "Puščavnika" na Studarju. Vse je resnica. V opisu povdarite, da je on za svoj skromen dom naredil in spremenil v krasen vrt iz same žive skale. Tam so bile kače in velike skale. On je vse to z žuljavimi rokami skopal in razbil in naredil tako krasen in sadonosen vrt. Že to je del čudeža.

Res ste prav naredili, da ste se ga spomnili. Naj prosi za Vas. Še Preser naj dobi svetnika. Od njega sem se veliko naučil za versko obnašanje.

QUEBEC, CANADA. - Piše neki francosko-kanadski advokat v angleščini: Častiti očetje! Če se ne motim, pišem urednikom frančiškanskega lista v slovenskem jeziku. Vaš naslov mi je dala naša nova hišna uslužbenka, begunka. Če je ona že vam pisala ali ne, jaz ne vem. Vseeno Vam pišem radi krščanske ljubezni, če ne že radi kakega drugega razloga.

Ta mladenka je k nam prišla pred tremi tedni (okt. meseca), ne da bi znala veliko angleščine, nič francoščine, zelo malo italijanščine, a malo več nemščine. Mi smo kanadski Francozi. Moja žena in jaz govoriva po angleško in jaz znam nekaj italijanskih in nemških besed. Četudi lahko rabimo toliko jezikov, je vseeno veliko stvari, v katerih se ne moremo razumeti. V tem oziru bi torej jaz rad dobili Vaše sodelovanje.

Zelo bi bil vesel, če bi bili Vi prvi, ki bi njej pisali. To bi ji gotovo dajalo veliko podbude in upanja. Ona je zelo prijaznega značaja in se rada smeje. Vendar nas zelo razžalosti, če včasih opazimo, da joka. To se pa seveda ne more pomagati, ker je šele pred kratkim prišla v te nove okoliščine.

Ako ji boste pisali, prosimo, povejte ji, da jo imamo zelo radi in da smo zadovoljeni z njenim napredkom. Radi bi ji dali razumeti, da sme jesti, karkoli imamo pri hiši; da si sme skuhati svojo jed, kakorkoli želi; da bi mi tudi radi jedli, karkoli ona skuha. Se nam zdi, da se ona boji jesti meso in maslo. Mogoče da take jedi nima rada; mogoče pa da misli, da nima pravice do takih jedi.

Ona sme tudi rabiti telefon, če ji to pripušča njeno delo. Zanj je telefon važen, ker ima v tem mestu dve sestri in dve sestrični, ki vse imajo službe pri Francozih. Mogoče da ne razumejo, zakaj se francosčina toliko rabi tukaj.

Če hočete, lahko razložite, da ta del Kanade je bil v začetku francoska kolonija, ki jo je Angleška dobila leta 1763. Po kanadski konstituciji smejo potomci prvotnih francoskih naseljencev še zmerom ohraniti svoj jezik. Francoski je uradni jezik v provinciji Quebec, kakor je angleški, in oba jezika smejo rabiti v parlamentu v Ottawi. Od onih, ki sprejmejo begunca v svojo hišo, zahteva kanadska vlada, da ga učijo ali angleščino ali francosčino. Ker bi naša uslužbenka

rajše znala angleško, jo bomo učili, kakor najboljšo znamo, samo da ona razume, da to ni naš materin jezik. Ji lahko tudi povejte, da nimamo nič proti, če ona govori po slovensko z našimi otroci. Mi smo onega evropskega mnenja, da je namreč kulturno hvalevredno znati več jezikov, ne pa znamenje slabega patriotizma.

LORAIN, O. - Piše **Joseph Perušek**: Častiti gospod! V zadnji številki Ave Marije sem videl oglas, da imate še v zalogi album od Slovenije. Prosim, da mi enega pošljete. Tu Vam pošiljam pet dolarjev za begunce.

Fathru Zakrajšku pa, prosim, povejte, da sem naročnik na Ave Marijo že 40 let, prav od prve številke, in pred leti sem bil tudi zastopnik za ta list.

CLEVELAND, O. - Piše **Catharina Zalec**: Častiti očetje frančiškani! Najbrž ker ste oddaljeni od fabrik, se Vaše čebelice pasejo na čistem zraku. Bogu hvala za vse, kar nam da, pa tudi zato, da je ustvaril čebelice, da nam dajejo sladkega medu. Je že takrat Bog znal, da bodo taki ljudje, ki radi med ližejo in se z njim zdravijo, ko pride prehlad in hri-

pavost. Bogu se moramo zahvaliti za te dobrote, s katerimi nas je obdaril že tukaj na tem svetu.

ELY, MINN. - Piše **Mary Mrak**: Dragi urednik! Večkrat sem se namenila malo napisati, pa sem slabe pisave. Me tako veseli, ker tako lepo popisete o Mariji, ko se tako sovražnik zaletuje. Če je tako po vsej Ameriki, kakor je tukaj, potem bo kmalu Bog udaril.

Odkar se jaz zavedam, Marijo častim in ona mi je že dosti pomagala. Od njenih ročic sem že dosti prejela. Zdaj je pa tako hudo prišlo. Maše ne rabijo nič, obhajil nič, Marije častiti nic. Za kam pa smo? Edino tolažbo imam jaz: Cerkev.

Eni pravijo, da se jim **Kramljanje** dopade. Je orajt. Ni pa lepšega kot **Pot k Bogu in Lilija iz raja**. To o Mariji prvo pogledam.

Predobre duhovnike imamo. Zdaj smo dobili novega duhovnika, ki nas strašno lepo uči. Zdaj človek vidi, kaj je komunist. Ni gršega cloveka, kot je on. Pa pri jedi molim za spreobrnjenje grešnikov. Kolikokrat Marijo pogledam pa pravim: Marija, daj mi moč zoper Tvoje sovražnike!

PENNSYLVANIA. - Piše **neimenovan**: Tudi moja želja je, da bi uredili romanje v angleškem jeziku pri Mariji Pomagaj. Mladina je Vaša bodočnost, ker stari romarji in naročniki Ave Marije se zelo umikajo iz tega sveta. Jaz upam, da bo vsaka mati razložila hčeri ali sinu, kaj so Brezje v Lemontu. Naj tudi mlajši vidijo delo s težkim trdom začeto.

Tistim, ki vas zanima, kako je v Lemontu, vam povem, da je pomoč še velika, posebno pri groti pri lurški Mariji. Zato dragi čitatelj Ave Marije, pošlji majhen dar za 40-letnico Mariji na čast, da bo vsaj deloma urejeno na hribu pri groti.

ELY, MINN. - Piše **Mary Zbasnik**: Spoštovani mi urednik Ave Marije! Brala sem v novemberski številki A.M., kako rada ima Terezija Neumann ameriške vo-

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

JOHANA ERLACH, Millvale, Pa.

JOSEPH MIHELČIČ, Hines, Ill.

ANTON LUŽAR, Cleveland, Ohio

FRANCES JALOVEC, Argo, Ill.

JOSEPH STEPANICH SR., Cherryvale,
Kansas

jake. Moj sin Johnny jo je šel obiskat v tej zadnji vojski. Deset milj so stali od njenega havza. Lepe podobice jim je dala za spomin. Tisti duhovnik jim je dal pa v angleščini popisano njeno življenje. Preden so šli nazaj, jim je obljubila, da bo prosila zanje, da jim ne bo treba iti nazaj v bitke. Čez štirinajst dni po tistem je bila že zmaga. Vse naokoli je bilo razbito, njena hiša pa je ostala cela in cerkev. Čudež!

Čestitam 40-letnici Ave Marije in njenemu ustanovniku. Tudi naša 40-letnica zakona je bila 21. novembra. 38 let smo naročeni na prelepi list Ave Maria, ki je čedalje lepši, samo prekratek je.

RICHFIELD SPRINGS, N.Y. - Piše **Frances Hribar**: Častiti očetje frančiškani! Sem prejela karto od samostana in med. Se Vam prav lepo zahvalim zanj. Vi ste preveč dobri za nas ljudi. Se tako matrate in nam postrežete. Vi se morate sebi več počitka privoščiti. Tako meni doktor pove.

Vam se lepo zahvalim za tisto lepo podobico od zlate svete maše. Kadar jo pogledam, se spominjam na Vas v molitvi.

Predlanskim ste pisali prav lepo zgodbo o nebeški Kraljici iz Fatime, da se je večkrat prikazala trem pastirjem. Marija je naročila deklici Luciji, da naj ljudem pove, da kdor bo šel pet prvih sobot k sv. spovedi in k sv. obhajilu po vrsti, bo Marija pri njem za zadnjo uro pri smrtni postelji. Je rekla, "To je moja beseda."

Jaz sem opravila to lepo pobožnost, pa tudi pri rožnem vencu pred očenašem tisto molitev: "Ljubi Jezus, odpusti nam grehe in varuj nas peklenskega ognja in reši duše iz vic, posebno tiste, ki so od vseh pozabljene."

BROCKLYN, N.Y. - Piše **Antonija Rupnik**: Spoštovani očetje frančiškani! Brala sem, da imate 400 novih naročnikov. Prav lepo se sliši. In jaz tudi pomaknem eno črko naprej, da bode 400 in eno. Pošiljam Vam novo naročnico.

Saj je Ave Maria tako lepa. Takoj na prvi strani, ko pride, pa jo lepo poljubim in rečem: O Marija, kako si lepa! Želim, da tako tudi vedno ostane.

Da se mi preveč ne zavlečejo moje vrstice, naj povem, kaj je moj namen. Moj son-in-law je bral v angleškem magazinu tole resnično zgodnico že pred dvema leti:

Bil je en mož po imenu Jimmie. Bil je zidar in delal je v bližini cerkve. On je pa prišel vsaki opoldan v cerkev in, ko je prišel, je tudi takoj odšel. In to je trpelo precej časa. Ljudje so ga opazovali. Enkrat so ga Father vprašali: Mož, po kaj pa Vi pridete v cerkev vsaki dan in takoj greste iz cerkve? Jimmie jim je pa odgovoril: Father, jaz sem delavec, ki delam v bližini in si odtrgam nekaj minut mojega počitka, da grem pred oltar. Tam se poklonim in rečem: Ljubi Jezus, Jimmie je tukaj. In to je vse, kar je moja molitev.

Kmalu pa Jimmija ni bilo v cerkev. Vsi so ga pogrešali. Enkrat ponoči so bili pa Father klicani k umirajočemu. In kdo je bil v bolniški postelji? Tisti Jimmie! In Father so rekli, da lahko prisežejo, da so slišali, ko je Jezus spregovoril in rekel: Jimmie, Jezus je tukaj.

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

CARL KLAMER, Sheboygan, Wis.

JOZEFA ANZLOVAR, Brooklyn, N.Y.

MRS. JOHN POTOKAR, Cleveland

VID BAUER, begunec v Nemčiji

MICHAEL KURIE, Ahmeek, Mich.

Naj počivajo v miru!

Dragi čitatelj, ali ni bilo lepo, ko je sel z Jezusom? O srečen človek, kdor res lepo živi! Smrt ga preseli iz te revne zemlje v nebeški raj. Koliko je danes sirot, ki si tega želijo, da bi odšli iz te žalostne zemlje, ki živijo v takem pregnanstvu in stiskah! Če ti trpis, še malo potrpi. Saj bo kmalu vse minulo in potem bo večno dobro in bomo na večno srečni.

Ti pa, ljuba Marija, ponesi pozdrave vsem sirotkam daleč naokrog, koder sonce zemljo ogreva. Tolažita z Jezuskom naš zbegani rod!

MILWAUKEE, WIS. - Piše Jennie Zalar: Spoštovani Fathers! Vam pišem, da mi je moja hčerka zbolela. Je že dva meseca v bolnišnici za umobolne. Tukaj Vam pišem, kako je dobila to žalostno bolezen. Ona je imela enega fanta, da ga je ljubila, pa on ni bil katoliški fant. Ona ga pa je toliko časa prosila, da se je začel učiti katekizem, da je prejel zakrament sv. krsta.

Tisti fant je bil pa tako nesrečen! Eno jutro je šel delat, pa je bil malo pozen. Se je pa na tren obesil, da bi bil poprej tam. Je pa tako nesrečno padel, da mu je tren obe nogi nad kolenom odrezal.

Potem ko je ona zvedela, se je pa tako prestrašila in gledat ga je šla. Ko je videla, da nima nič nog, je bilo to pa preveč. Jaz sem ji branila, da ne bi ga šla videt, pa je rekla, da ga mora videti.

Zdaj je pa revica vsa zmešana. Gremo jo videt vsaki teden dvakrat. Nas vse pozna, samo zmešano govori. Nam je jako hudo, ker ona je bila jako skrbna za svoje starše in je rada v cerkev šla. Ona ni bila nikdar zvečer toliko zmatrana, da ne bi molila rožnega venca.

Zato pa tudi midva imava veliko zaupanje do Marije Pomagaj iz Lemonta, da bo ona uslišala najine prošnje, da bi ji dala zopetno zdravje. Midva sva jo obljubila na božjo pot v Lemont, če ona ozdravi. Jaz imam veliko zaupanje do nje, zato ker je že moji materi v starem kraju očitno pomagala.

CLEVELAND, C. - Piše Mrs. Frank Pierce: Častiti gospodje pri Ave Mariji! Minilo je zopet več kot eno leto, odkar se nisem oglasila, seveda ker mi pisava ne gre preveč. Toliko bolj pa berem rada ta lepi Marijin list. Odkrito žiher priznam, da, ko bi ne bilo lista Ave Maria, bi bilo veliko več odpadnikov od vere. Koliko je ta list dobrega storil, ve edino Bog in bo obilo poplačal dobrega fatra Zakrajška, ker so ga ustanovili. Oni so res Marijino orodje, ker nam tako lepo pišejo o Mariji. Pa tudi vsi drugi uredniki in sotrudniki, ljubi Bog Vas vse ohrani še na mnoga leta, da bi nam še naprej pošiljali duševno hrano.

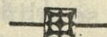
SO. WALES, ANGLIJA. - Piše Peter Selak: Uredništvo in uprava "Ave Maria"! Sporočam, da je naročnik Vašega lista, g. Bauer Vid, v oktobru vsled tuberkuloze umrl. Svetila mu večna luč.

V isti bolnici (v Nemčiji) je 5 ostalih Slovencev. Prosim, da list odslej pošiljate v isti kraj njegovemu sotrupinu-bolniku, Slovencu, g. Blaško Kristjan.

List vsem prav ugaja in se bo ob novem letu število naročnikov še povečalo. Je to res v tej dobi edini slovenski verski glasnik, ki je po zunanosti in notranosti bogat. Ni več ameriški list, ampak list vseh Slovencev, doma in v tujini, ki se zbirajo okrog Marije Pomagaj. Daj Bog, da se bo kmalu zopet v Ljubljani še smel tiskati tak list.

Mnogi naročniki tu so izrazili željo, da bi v listu radi videli tudi podobe od ostalih slovenskih Marijinih svetišč, n. pr. Sveta Gora pri Gorici, Marijo iz sv. Višarij, Gospe Svete, i.t.d. Razumem Vas, da vsem tem prošnjam ni mogoče ustreči, saj je Koledar Ave Maria to že večkrat storil.

(V aprilovi številki tega lista iz lanskega leta je bila podoba, četudi majhna, svetogorske Marije, o kateri je bil tudi dopis v isti številki. - Urednik.)

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

DAR LISTU - Po \$40: Mrs. J. Kirn; po \$3: M. Moritz; po \$1: M. Vihtelich, Mrs. M. Knaus, F. Ulčar Fam., Mrs. M. Kresevič, M. Zaletel, Mrs. E. Koren, J. Tomsič, J. Kukman; po 50¢: C. Gulich.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO - Po \$10: N. N., F. Jalovec; po \$5: A. Bura, F. Pierce, Mrs. C. Klamer; po \$3.50: M. Moritz; po \$3: A. Jerina; po \$2: Mrs. L. Bučar; po \$1.50: J. Anžiček, Mrs. A. Rosa; po \$1: A. Hoffman, Mrs. Cvenk, J. Brodnik, Mrs. A. Mlakar, R. Kautič, J. Banich, Mr. J. Savršnik, Mrs. F. Bambich, Mrs. A. Stuber, M. Kostelic; po 60¢: I. Majnik; po 50¢: A. Miklavčič, Mrs. M. Rosa; po 25¢: F. Bresnick.

ZA NOVEMBERSKE MAŠE IN MOLITVE - Po \$8: A. Bogolin; po \$7: J. Pornath, M. F. Kobal; po \$5: J. Zakrajšek, A. Garašič, M. Mulc, J. Traiber, M. Hočevar, R. Matkovich, A. Krantz; po \$4.50: A. Horvat; po \$4: J. Ortar, B. Hunter, F. Pogačnik, Mrs. F. Pogačnik; po \$3: Mrs. A. Mutz, A. Ferencak, M. Stanonik, A. Nemgar; po \$2: M. Usnik, F. Bucher, A. Gregorac, L. Bachnik, J. Marley, A. Tomšič, A. Perše, F. Shega, Mrs. A. Perše, Mrs. M. Ross; po \$1: M. Grahek, A. Kochevar, J. Sedej, M. Težak, M. Kresovich, A. Sustar, S. Keršovan, G. Pavšcl, M. Novak, A. Rupnik, A. Možina, A. Huček, M. Stimač; po 50¢: J. Berus.

ZA ROMARSKI DOM - Po \$20: J. Stepnich Sr.; po \$6: A. Lužar; po \$5: J. Erlach, J. Mihelich, F. Jalovec; po \$3.50: F. Penko; po \$3: M. Kostelic; po \$2: I. Kozelj; po \$1.50: H. Miklavčič; po \$1: F. Tagel, J. Leskovitz.

ZA APOSTOLAT - Po \$40: F. Hribar, po \$10: Mrs. G. Opeka, K. Spreitzer, H. Somrak, Mrs. L. Pasich, J. Leskovitz; po 50¢: A. Sašek.

ZA BARAGOVO ZVEZO - Po \$5: Rev. A. Gnidovec; po \$1.50: F. Pierce; po \$1: Rev. C. Zupan, J. Ozanich.

ZA LUČKE - Po \$3: J. Hočevar; po \$2: A. Jerina, M. Oglin, R. Bahor; po \$1.50: G. Pavšcl, Mrs. A. Stark; po \$1: M. Krasevič, F. Holst, M. Volkar, B. Hunter, Mrs. Pleše, A. Preglet, J. Brodnik, Mrs. M. Gregal, A. Lužar, M. Jasnar, F. Star, M. Hlabše, A. Pelčič, J. Perušek, K. Lopčič, C. Gulich, A. Madrič, V. Pogačnik, A. Verboys, M. Marino, A. Bartol, Mrs. F. Kastigar, Mrs. A. Knauss; po 50¢: M. Hafner, G. Urbas, F. Perme, M. Furar, J. Zalar, F. Orasin, Mrs. J. Skufca, U. Sepič, F. Krall, K. Waršek, J. Pike, A. Krznarich, A. Zupančič, Mrs. E. Koren.

ZA SVETE MAŠE - Po \$100: J. J. Kostanšek; po \$18: Mrs. Simonšek; po \$14: Mrs. M. Novinc; po \$10: F. Zupan, L. Stanich, F. Star, Mrs. M. Kranjc; po \$8: M. Turk; po \$7: M. Krainz; po \$5: C. Verščaj, A. Košir, M. Manfrida, S. Keršovan, T. Peterlin, S. Gerbec, Mrs. A. Stark, Mrs. M. Lušček, Mrs. K. Mandel, M. Skulj, A. Udovich, A. Virant, Mrs. E. Esandi, F. Fink, J. Terdich, M. Govednik, L. Derchar, Mrs. Wretschko, J. Kocjančič; po \$4.50: M. Jasnar; po \$4: M. Krasevič, A. Bartol, F. Mirtich, M. Moskon, A. Delost, F. Zakrajšek, V. Pogačnik, F. Ulčar Fam., J. Chacata, U & I Babich, G. Opeka, M. Hren; po \$3: J. Perhaj, M. Sivic, A. Luin, J. Qražem, M. Oglin, J. Tushar, R. Krall, A. Susman, Mrs. A. Bencin, M. Zaletel; po \$2: G. Urbas, A. Rent, J. Sladich, A. Mlakar, M. Hočevar, J. Barbarich, M. Furar, A. Svigel, A. Sašek, M. Maizel, M. Nemanich, F. Penko, J. Zalar, J. Brodnik, I. Kozelj, A. Luzar, M. Klun, M. R. Tometz, U. Wackerlin, K. Pristov, M. Kreševic, J. Skufca, U. Sepic, M. Pavlesič, J. Pike, M. Bavhan, F. Bučar, F. Zajc, A. Zupančič, M. Nartnik, J. Kukman, J. Sedmak, A. Baznik, M. Rafold; po \$1.50: M. Intihar, A. Zagar, Mrs. Cvenk, A. Zidar, C. Malenšek, F. Jalovec; po \$1: J. Grebenc, J. Stampfel, M. Wegrzyn, M. Vihtelich, F. Perme, Mrs. Droblich, F. Unetich, M. Zlogar, J. Zlogar, Mrs. Pleše, A. Stuber, C. Smolich, J. Hočevar, M. Novinc, M. Simonšek, M. Jaklič, T. Banich, I. Majnik, M. Pogačnik, M. Videtich, A. Madrič, E. Zabukovec, M. Jaklič, J. Vidrich, E. Gornik, M. Prhne, A. Krznarich, J. Kirn, M. Bohte, M. Novak, A. Mehle, F. Kastigar, F. Roitz, A. Krejačič, M. Lasich.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu in Mariji Pomagaj za pridobljene milosti:

F. Lubšina
Mrs. L. Bučar
F. Vidmar

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIZNICA

DS

II 48 132 1949

996530223,1

COBISS

Podoba verne dru

ki se zbira okrog božjih jaslic

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

